

KURJER WILEŃSKI

NIEZALEŻNY DZIENNIK DEMOKRATYCZNY

Dziś w numerze: Ś. p. Kazimierz Wyszyński. — Bezrobocie jednak się zmniejsza. — Intymna ankieta dla dorosłych. — Karjera Joachima Murata. — Zaniedbany odcinek dziejów Polski. — PEŁNA TABELA WYGRANYCH

Rezultaty podróży Laval

Porozumienie włosko-francuskie wstrzyma wyścig zbrojeń?

LONDYN. (Pat.) Korespondent agencji Reutersa donosi z Rzymu, że sprawa ograniczenia zbrojeń bezspornie przeszła do kompleksu porozumienia francusko-włoskiego, jakkolwiek komunikat oficjalny o układzie włosko-francuskim nie o tem nie mówi.

Korespondent agencji twierdzi dalej, że w układzie tym zgodzono się na tego rodzaju załatwienie sprawy rozbrojenia, które w granicach rzeczy równa się uła-

wieniu przez Francję powrotu Niemiec do Ligi Narodów.

Niektóre dzienniki podają, że układ ten ma ustalić siły zbrojne na podstawie włoskiego projektu konwencji rozbrojenia z stycznia ubiegłego roku. W projekcie tym Włochy proponowały stabilizację zbrojeń na ich obecnym poziomie, przyznając Niemcom siłę 300 tys. żołnierzy.

Ulegalizowanie zbrojeń niemieckich przedmiotem wymiany poglądu

PARYŻ. (Pat.) W komentarzach prasowych na temat porozumienia francusko-włoskiego dzienniki poświęcają wiele miejsca sprawie rozbrojenia.

Mimo zaprzeczenia agencji Havasa część prasy twierdzi, że jednak wśród dokumentów podpisanych istnieje taki, który dotyczy tej sprawy.

„Le Temps” w artykule wstępnym twierdzi, że wczoraj nie podpisano żadnego artykułu w sprawie rozbrojenia. Problem ten jednak był przedmiotem wymiany poglądów na zasadzie deklaracji z dnia 11 grudnia 1932 r. Ta sama wymiana poglądów, jeżeli rząd Francji

nie zdecydował się jej kontynuować, po winnaby normalnie otworzyć drogę do rokowań, w myśl których w pewnych granicach, pod pewnymi warunkami, klauzule militarne traktatu wersalskiego zostałyby zmodyfikowane na korzyść Niemiec.

Niebezpieczeństwa tego rodzaju nie górczący są jasne. Mogą wydać się zrównoważonymi przez ujemną stronę sytuacji, która faktycznie pozwala Rzeczy na zupełnie swobodne kontynuowanie masowego uzbrojenia w przyspieszonym tempie. W każdym razie istotnymi rzeczami są granice, warunki i gwarancje.

Laval zaprzecza wiadomościom o zawarciu porozumienia w kwestji rozbrojenia

BERLIN. (Pat.) Dzisiejsza prasa niemiecka ujawnia wielkie zaskoplenie z powodu oświadczenia Laval'a zaprzeczającego doniesieniom agencji Havasa o istnieniu protokołu francusko-włoskiego w kwestji rozbrojenia. Rzymski korespondent urzędowego niemieckiego biura informacyjnego podał wiadomość z powołaniem się na koła polityczne Rzymu, jakoby Francja gotowa była uwzględnić dobrojenia niemieckie, o ile Niemcy podpiszą przyszłą konwencję rozbrojenia i powrócą do Genewy.

W późniejszych informacjach niemieckie biuro informacyjne tłumaczy to zaprzeczenie Laval'a niechęcią Mussoli-

niego wobec niedyskrecji niektórych pism francuskich. Wszystkie komentarze korespondentów niemieckich z Paryża i Rzymu usiłują przytem wywołać wrażenie, jakoby chodziło tu o wystąpienie Laval'a przeciwko urzędowej agencji francuskiej.

Paryski korespondent „Berliner Tagblattu” pisze, że komunikat ogłoszony wczoraj o północy w Rzymie nie wymienia wprawdzie kwestji rozbrojenia, ale z drugiej strony nie wyłącza jej z przebiegu rokowań, jak to zresztą wynika ze słów o wspólnych punktach do rozumienia w sprawach europejskich.

Odjazd Laval'a do Paryża

RZYM. (Pat.) Dziś o godzinie 12 ekspresem paryskim wyjechał z Rzymu minister Laval wraz z córką i towarzyszącymi mu urzędnikami Quai d'Orsay.

Na dworcu zegnał go Mussolini, podsekretarz stanu spraw zagranicznych Suwich, baron Aloisi, szef protokołu dyplomatycznego, wyżsi urzędnicy włoskiego MSZ. oraz przedstawiciele władz cywilnych, wojskowych, miejskich i dostojnicy partji faszystowskiej. Ponadto był obecny ambasador francuski przy Kwirynale de Chadrum, ambasador francuski przy Watykanie Roux, francuski at-

tache wojskowy, urzędnicy obu ambasad oraz liczni przedstawiciele stowarzyszeń francusko-włoskich i kolonji francuskiej.

Po wejściu do wagonu minister Laval, stojąc na stopniach, długo i serdecznie rozmawiał z Mussolinim. Obaj mężowie stanu wymienili ostatni uścisk dłoni w chwili, gdy pociąg ruszył w drogę.

OSTATNIE ROZMOWY.

RZYM. (Pat.) Przed wyjazdem minister Laval przyjął w hotelu „Excelsior” TRZECH POSŁÓW PAŃSTWA M. ENTENTY ORAZ POSŁA AUSTRIACKIEGO. Posłowie M. Ententy odprowadzili min. Laval'a na dworzec kolejowy

GŁOSY PRASY

ZADOWOLENIE PRASY FRANCUSKIEJ.

PARYŻ. (Pat.) Dzienniki wszystkich kierunków politycznych wyrażają żywe zadowolenie z zawarcia układów rzymskich, które — zdaniem ich — cementują w sposób nierozdzielny przyjaźń francusko-włoską, pozwalając żywić nadzieję szczerliwego rozwiązania zagadnień europejskich, jak również otwierając nowe perspektywy w sprawach rozbrojenia.

Prasa nie wypowiada jednakże swych ostatecznych sądów przed dokładnym poznaniem treści zawartych układów, podkreślając jednak, że duch pertraktacji rzymskich znacząco więcej niż teksty układów.

SCEPTYCZYM PRASY SOWIECKIEJ.

MOSKWA. (Pat.) Podpisanie protokołów rzymskich przyjęło w Moskwie z dużym sceptycyzmem.

„Izmieszt” stoją na stanowisku, że jeżeli nie osiągnięto zgody co do wspólnej akcji francusko-włoskiej w razie zagrożenia niepodległości Austrii, to umowy rzymskie nie wzmacniają niczy jego bezpieczeństwa. Zdaniem pisma, wszyscy są siedzi Austrii, a nawet i Niemcy podpiszą proponowane protokoły, ponieważ donieźego to nie zobowiązują.

„TIMES” STWIERDZA POLEPSZENIE SYTUACJI POLITYCZNEJ NAD MORZEM ŚRÓDZIEMNEM.

LONDYN. (Pat.) Omawiając życzliwie znaczenie umów, zawartych w Rzymie, „Times” stwierdza, że aczkolwiek szczegóły tych dokumentów nie zostały opublikowane, to jednak wiadomo, że konwencja, dotycząca niepodległości Austrii, została narazie podpisana przez Włochy i Francję. W drugim studjum zostanie ona rozszerzona na państwa, graniczące z Austrią, a w tej liczbie i na Niemcy. W trzecim studjum konwencja otwarta będzie dla innych państw, wśród nich dla Rumunii i Polski, oraz zapewne dla Wielkiej Brytanji.

Dziennik zaznacza, że wczorajsze protokoły poprawiły widoki całej Europy i korzystnie zmieniają atmosferę nad morzem Śródziemnym.

101 000 km.² oddaje Francja Włochom w Afryce

PARYŻ. (Pat.) „Le Temps” w artykule wstępnym podaje bliższe szczegóły porozumienia francusko-włoskiego w sprawach kolonialnych.

Dziennik m. in. twierdzi, że ustąpienie spornej strefy mającej około 100000 km.² na południe od Libji nie pociągnie za sobą bynajmniej przerwania francuskiej komunikacji międzykolonialnej w basenie jeziora Czad. Ustępstwa na wy-

Zmiany w gabinecie węgierskim

BUDAPESZT. (Pat.) Dziś ustąpił tu minister rolnictwa Kailay. Następcą jego ma być podsekretarz stanu w prezydium rady ministrów Koloman Daranyi.

Wedle „Az Ujsag” mają w gabinecie Goemboesa nastąpić dalsze zmiany. Ministrem handlu ma zostać wkrótce Mikolaj Kozma, członek izby wyższej i nac. dyrektor węgierskiej agencji telgraf. W najbliższych dniach ma przejść w stan spoczynku naczelny komendant honwedów Karpathy.

Bankiet pożegnalny prasy

na cześć min. Przesmyckiego

WARSZAWA. (Pat.) Związek dziennikarzy Rzplitej wydał dziś w saloonach hotelu Europejskiego pożegnalny bankiet na cześć ustępującego naczelnika wydziału prasowego MSZ., posła polskiego w Tallinie, ministra Przesmyckiego, w którym wzięli udział dziennikarze polscy i zagraniczni. Po przemówieniach wzniesiono toast na cześć nowego naczelnika wydziału prasowego MSZ. Skińskiego.

Dziennikarze francuscy u Ojca św.

MIASTO WATYKAŃSKIE. (Pat.) Wczoraj papież przyjął dziennikarzy francuskich, którzy przybyli z okazji wizyty Laval'a.

Ojciec święty wygłosił do dziennikarzy bardzo serdeczne przemówienie, w którym m. in. podkreślił wielkie znaczenie prasy, wpływającej na kształtowanie się opinii. Udzielając obecnym błogosławieństwa, ojciec święty podkreślił, że błogosławieństwa tego udziela całej Francji, która jest mu bardzo droga.

Prezydent senatu Greiser u p. prezesa Rady Ministrów

Prezydent Senatu W. M. Gdańska senator Huth i radca Senatu dr. Boettcher podczas wizyty u premiera prof. L. Kozłowskiego — Na zdjęciu (od lewej): radca Boettcher, prezydent Senatu Greiser, premier prof. Kozłowski, sen. Huth.

S. P.

KAZIMIERZ WYSZYŃSKI

Senjor Organizacji Młodzieży Narodowej i Związku Polskiej Młodzieży Demokratycznej, radca ambasady R. P. w Berlinie, członek I-ej Brygady, kawaler Krzyża Niepodległości, Krzyża Oficerskiego Orderu „Odrodzenia Polski”, „Krzyża Walecznych” i innych, bojownik walk o Niepodległość, jeden z najczynniejszych kierowników strajku szkolnego w roku 1905, przywódca Organizacji Młodzieży Narodowej w latach 1909—1920,

zmarł w Berlinie dnia 3 stycznia 1935 r. w wieku lat 44.

Pogrzeb odbędzie się w Lublinie dnia 9 stycznia 1935 roku, o czym zawiadamia

Związek Seniorów Organizacji Młodzieży Narodowej i Związku Polskiej Młodzieży Demokratycznej oraz Związek Polskiej Młodzieży Demokratycznej w Wilnie

S. p. Kazimierz Wyszyński

Dziś w rodzinnym mieście, Lublinie, zostaną złożone na wieczny spoczynek zwłoki zmarłego nagle w dn. 3 b. m. w Berlinie s. p. Kazimierza Wyszyńskiego. Nie było to imię rozślawnione i głośne wśród szerszego ogółu. Przeciętny czytelnik gazet nie zwykł znajdować je często na szpaltach swego pisma. Poza gronem działaczy niepodległościowych zwłaszcza na południu i zachodzie Rzeczypospolitej, poza bracią legionową i kołami polityków i dyplomatów mało było słychać o Kazimierzu Wyszyńskim. Ale przedewszystkiem dlatego, że On sam tak chciał.

Ten skromny, zamknięty, małowymowy człowiek krył w sobie wyjątkowe zdolności polityka. Okazał je już w okresie studjów średnich i wyższych. Kiedy kierował ruchem Organizacji Młodzieży Narodowej, oraz, potem, uczestniczył w politycznej i wojskowej akcji niepodległościowej. Cechy myśliciela — ideologa, któremu był szczerze oddany, nie przeszkadzały mu być zarazem realnym, niezwykle przenikliwym politykiem. Jego analizy przemian i wydarzeń politycznych, jego zdolność decyzyjnej i przewidywania ich rozwoju były wręcz imponujące. Imponował też swoją zdolnością do koncepcyjnej politycznej. Tego nie można nabyć żadnym wykształceniem, ani oczytaniem. Erudycja Wyszyńskiego była tylko środkiem pomocniczym dla jego wyjątkowej inteligencji politycznej — cechy u czynnych polityków najbardziej cennej, lecz, niestety, dość rzadko spotykanej.

Na scenie wielkiej polityki trzymał się s. p. Wyszyński w głębi. Nie lubił wszelkich ceremonij, które nie tylko ogół, ale i niejeden dyplomata uważa za istotne zadań tego zawodu. Z głębi swej pozycji „rady poselstwa” s. p. Wyszyński studjował, badał, sprawdzał swe obserwacje, tworzył wnioski i koncepcje. Nie po to jednak, aby na tem poprzestać. Wyniki jego pracy nie przenikały szeroko do społeczeństwa, nie były dostępne dla wszystkich, ale dla pracowników polskiej służby zagranicznej stanowiły materiał nieoceniony. W tej mozgowej pracy politycznej cieszył się wielkim, niewspółmiernym ze swoim stanowiskiem autorytetem.

Nie był też zmarły osobieście łatwo dostępny. Wobec ludzi, których nie znał lub nie ceniał, zachowywał powłokę sztywną, był milczący i obojętny. Nie dawał się łatwo wyciągać na „rozmówki”. Ale raz obudzone zaufanie otwierało przed szukającym z nim kontaktem całe bogactwo tego niezwykłego naprawdę umysłu. Rozmowa przystawała się po pewnym czasie w skupiony, systematyczny wykład, imponujący poziomem myśli politycznej, przenikliwością i oryginalnością koncepcyj.

S. p. Wyszyński był znakomitym znawcą spraw niemieckich i polsko-niemieckich. W roku 1930 mówił nader podziwianemu o rzeczach wówczas niemal niedostrzegalnych, które w parę lat później można było już nawet z Wilna gołym okiem spostrzec. Wśród masy wypadków i zjawisk umiał w y d z i e l i ć r z e c z y i s t o t n e, idące w przyszłość i tym właśnie poświęcić całą uwagę. Problem polsko-litewski zajmował w kręgu jego zainteresowań miejsce pierwszoplanowe.

S. p. Wyszyński obejmował myślą całość polskiego problemu bałtyckiego, to też elementowi litewskiemu tego problemu przypisywał odpowiednie znaczenie.

Jeszcze w maju r. ub., wskazując w rozmowie na pewne specyficzne cechy konfliktu polsko-litewskiego, wypowiadał pogląd, że rozwiązanie „stłobnego” nie da się tu osiągnąć utartymi, szablonowymi środkami. Uderzającym było, że w rozmowie z tym człowiekiem nawet na temat najbardziej „obgadany”, padały z jego strony myśli i stwierdzenia zupełnie nowe, choć proste i dlatego nadzwyczaj przekonujące. W tem właśnie objawił się talent dostrzegania rzeczy najistotniejszych, decydujących, tak, talent, a nie co innego, bo to jest właściwość dla polityka najcenniejsza.

Sprawy wewnętrzne państwa nie przestały żywo obchodzić zmarłego również w okresie jego pracy dyplomatycznej. Ale i tu s. p. Wyszyńskiego interesowały zagadnienia, lecz nie ludzi i ich przestąpienia, lub rozgrywki, o ile nie wnosily nowych rzeczy i nowych idei. Był to człowiek, który jak najmniej zdyskontował w swej późniejszej pracy państwowej własną przeszłość i zasługi polityczne.

Nie znam s. p. Wyszyńskiego w pierwszych latach niepodległości, sądzę jednak, że wówczas jego poglądy na nie które zagadnienia, dotyczące wewnętrznego urzędowania Rzeczypospolitej, nie całkiem pokrywały się z poglądami wilenskich kół demokratycznych. Czas znacznie wyrównał te różnice. Kiedy w latach ostatnich miałem częściej sposobność spotykać się ze s. p. Wyszyńskim, deklentowałem się nieraz poziomem i kompetencją jego opinij w zakresie najkapitałniejszych dla przyszłości państwa problemów, jak npr. kwestji narodowościowej i ustroju terytorjalno-administracyjnego. Zbyt dalekowidzącym był politykiem s. p. Wyszyński, aby mógł w kleszczach nacjonalizmu i centralizmu poszukiwać dróg do wielkości Rzeczypospolitej. Rozmowy z Nim były znakomitem Seminarjum politycznym nie tylko dla zwolenników Jego idei, ale i dla tych, którzy chcieli wypróbować słuszność swoich odmiennych poglądów.

Oddajemy część rzetelnej pracy, nie skazitelnemu charakterowi i wielkim zasługom zmarłego. Składamy na jego grobie wyraz uczuć szczerego i głębokiego żalu. Ubył bowiem człowiek wyjątkowej dla państwa wartości obdarzony wielkim niewykorzystanym jeszcze talentem polityka niepospolitej miary. **Testis**

Hołd przyjacielom zwłokom s. p. K. Wyszyńskiego w Warszawie

WARSZAWA. (Pat.) Dziś rano przybyły zwłoki rady ambasady polskiej w Berlinie s. p. Kazimierza Wyszyńskiego.

O godz. 11-ej rano na dworcu Wschód nim oddano hołd zwłokom, w którym wzięli udział min. Schaezel, wiceministrowie K. Chyliński i Lechnicki, przedstawiciele wojskowości i niektórych związków. Honory wojskowe oddała kompanja 36 p. legji akademickiej.

Po odprawieniu modłów żałobnych o godz. 16 wagon ze zwłokami odjechał do Lublina, gdzie odbędzie się pogrzeb.

Poradnik dla Chorych i Zdrowych

Miesięcznik poświęcony propag zdrowia
Poznań, skrytka pocztowa 373
Prenumerata roczna Zł. 2.50.
Konto P. K. O. 105 834.

TELEF. OD WŁASN. KORESP. Z WARSZAWY.

FINLANDJA PRZECIWI PAKTOWI WSCHODNIEMU**Wizyta min. spr. zagr. Hackzella w Warszawie**

Jak się dowiadujemy, wkrótce spodziewany jest przyjazd do Warszawy ministra Spraw Zagranicznych Finlandji Hackzella. Przyjazd ten, jak słyhać, pozostaje w związku z negatywnym stanowiskiem Finlandji wobec t. zw. paktu wschodniego.

Prezydent Greiser u Pana Prezydenta Rzeczypospolitej

Bawiący w poniedziałek w Warszawie prezydent senatu gdańskiego p. Greiser w drugim dniu swego pobytu udał się do Spały, gdzie został przyjęty przez Pana Prezydenta Rzplitej, a następnie

obecny był na śniadaniu, wydanem na jego cześć przez Pana Prezydenta.

Ze Spały p. Greiser udał się samochodem do Kutna, gdzie wsiadł do pociągu i odjechał do Gdańska.

Prace komisji Sejmu i Senatu

W PIĄTEK GŁOSOWANIE NAD PROJEKTEM KONSTITUCJI W KOMISJI SENACKIEJ.

WARSZAWA. (Pat.) Dziś upłynął termin zgłaszania poprawek do uchwalonego przez Sejm projektu konstytucji, który był przedmiotem szczegółowej dyskusji podczas ostatniego posiedzenia komisji konstytucyjnej Senatu.

Jak się dowiadujemy, poprawki takie złożył w biurze Senatu senator Makarewicz (Ch. D. w Małopolsce Wsch.) Zmiany zaproponowane przez sprawozdawcę senatora Rostworowskiego jak również wnioski złożone przez senatora Makare-

wicza będą poddane pod głosowanie na posiedzeniu piątkowym senackiej komisji konstytucyjnej.

BUDŻETOWA KOMISJA SEJMU.

Po przerwie świątecznej sejmowa komisja budżetowa przystąpi do pracy nad preleminarem budżetowym we czwartek, 10 b. m. Na posiedzeniu przedpołudniowym komisja rozpatrywać będzie preleminar budżetowy ministerstwa spraw zagranicznych. Po południu przedyskutowany będzie budżet ministerstwa sprawiedliwości a w piątek budżet ministerstwa rolnictwa.

Niemcy urażeni przemówieniem min. Lozoraitisa**Domagają się ścisłego przestrzegania konwencji kłajpedzkiej**

BERLIN. (Pat.) Niemieckie biuro informacyjne donosi, że w związku z przemówieniem ministra spraw zagr. Lozoraitisa, wygłoszonym na wszechlitewskim kongresie w sferach kompetentnych zauważają, że z mowy tej widać wyraźnie, iż rząd litewski nie jest bynajmniej skłonny do uznania czysto niemieckiego charakteru obszaru kłajpedzkiego. Rząd litewski nie przejmuje się bynajmniej duchem statutu kłajpedzkiego i nie zamierza w sposób lojalny wypełniać zobowiązań, nałożonych przez ten statut.

W chwili, gdy wszystkie w statucie zagwarantowane prawa sejmiku kłajpedzkiego uległy

pogwałceniu, litewski minister spraw zagranicznych mówi o moralności i sprawiedliwości. Gdy większość mieszkańców obszaru kłajpedzkiego uznana została za Litwinów, wystarczy przypominieć rezultat ostatnich wyborów, kiedy na listę 29 posłów wybrano tylko 5 posłów litewskich oraz powołać się na stanowisko sejmiku wobec dyrektorjatu ustawionego przez litewskiego gubernatora. Jest zadziwiające, kończy niemieckie biuro informacyjne, że państwa sygnatarjusze konwencji kłajpedzkiej nie mogą zapewnić lojalnego wykonania przez Litwę postanowień konwencji.

Ostre zatargi między dziećmi a nauczycielami w kraju kłajpedzkim na tle językowym

KRÓLEWIEC. (Pat.) „Preussische Zeitung” donosi o licznych zajściach na terytorjum obszaru kłajpedzkiego, spowodowanych wprowadzeniem języka litewskiego jako wykładowego.

W szkole w Kretyndze dzieci wypowiedziały posłuszeństwo nauczycielowi i zmusiły do opuszczenia klasy. W Karkelboru odpowiadały dzieci nauczycielom tylko po niemiecku, a gdy chcia-

ła je ukarać, zaczęły się bronić tak, że wywalała się bójka między nauczycielką a dziećmi. W innej szkole odpowiadały dzieci nauczycielom tylko wtedy, gdy zwróciła się po niemiecku.

W niektórych miejscowościach rodzice wystali do szkół listy, w których zapowiedzieli, że dzieci tylko wtedy będą odpowiadać na pytania, o ile wprowadzony zostanie na nowo język niemiecki.

Areszty i śledztwo w sprawie katastrofy kolejowej w Z.S.R.R.

W katastrofie zginęło 16 osób, rannych — 67

MOSKWA. (Pat.) W katastrofie kolejowej na linii Moskwa—Leningrad zabitych zostało 16 osób, a rannych 67.

Dotychczas zaaresztowano już kilkanaście osób, między in. maszynistę, dwóch pomocników, brygadę konduktorską pociągu, który najechał z tyłu na inny pociąg, mijający powoli pęknięte naskutek mrozu szyny. Poza tem zaaresztowano dyżurnego ruchu na stacji Torbino oraz dwóch zwolnionych.

Śledztwo ustaliło, że pociąg przejechał zamknięty semafor na stacji Torbino, gdzie dyżurny ruchu nie spotkał go, a zwolniony go nie zatrzymał. Poza tem stwierdzono, że parowóz tego pociągu niedawno wyszedł z remontu z nieznanymi defektami oraz że na godzinę przed odejściem pociągu przydzielono doń nową obsługę.

Naczelnym prokuratorem do spraw transportowych, który poprowadzi śledztwo, wyjechał już z Moskwy do Leningradu.

Projekt podzielenia Saary na trzy części

FARYŻ. (Pat.) Pewne koła polityczne we Francji zaczynają lansować nowe projekty w sprawie zagłębia Saary.

Echa ich znajdujemy w „Le Jour”, który zaznacza, że traktat pokojowy przewiduje także podział terytorjum między Francję i Niemcy i współistnienie trzeciego terytorjum niezależnego Saary. W istocie bowiem art. 35 aneksu do traktatu wersalskiego przewiduje, że Liga Narodów może przyłączyć w całości lub częściowo terytorjum do Francji lub Niemiec, albo też utrzymać ustrój, ustalony przez traktaty. Wyraży „w całości lub częściowo” jasno podkreślają, że terytorjum plebiscytowe może być podzielone. W stosunku do tego, jak wypowiedzą się mieszkańcy Saary, można przyznać pewną część Francji lub Niemcom a w części terytorjum utrzymać statu quo.

W sprawie tej istnieją już precedensy. Dziennik powołuje się na plebiscyt na G. Śląsku.

Krucze podstawy prawne reform Roosevelta

WASZYNGTON. (Pat.) Sąd najwyższy ogłosił swą pierwszą decyzję w sprawie ustawodawstwa społecznego prezydenta Roosevelta. Sąd uznał za nieważną klauzulę N. R. A. w sprawie ograniczenia produkcji nafty.

Powyższa decyzja sądu wywołała pewnego rodzaju konsternację w kołach rządowych. W kołach politycznych uważają tę decyzję za poważny cios dla ustawodawstwa społecznego prezydenta Roosevelta.

Bezrobocie jednak się zmniejsza

Czasy, gdy nauka o koniunkturach była dostępna tylko dla wtajemniczonych należą do przeszłości. Dziś każdy „człowiek z ulicy“, czy też „szary człowiek“, jak przyjęto mówić w Polsce, nie tylko wie, co to są wskaźniki, ale śledzi gorączkowo ich ruch i chce z tych doniędawna tak zagadkowych wskaźników odczytać tajemnicę najbliższej przyszłości.

Utartym zwyczajem w rozważaniach noworocznych, cała prasa tak codzienna jak i gospodarcza, starała się podsumować wyniki pracy zbiorowej na odcinku gospodarczym. Na podstawie wskaźników ogłaszanych przez Instytut Badań Konjunktur wydano oceny, co do okresu minionego i kreślono horoskopy na najbliższą przyszłość. Ciekawe jest jednak to, że w roku bieżącym obiektywne wskaźniki dostarczały obiektywnego materiału tak dla tych, którzy byli nastawieni optymistycznie jak i dla tych, którzy wszystko widzą w ciemnych barwach. Niejednego czytelnika napewno zdziwi, że obok cyfr wskazujących na to, że intensywność i, zw. kryzysu, która do r. 1933 nieustannie i niepokojąco wzrastała, od roku ubiegłego już nie wzrasta dalej, lecz powoli się posuwa w przeciwnym kierunku. Przytoczone były przez innych cyfry wskazujące na coś wręcz przeciwnego — a mianowicie — na silny wzrost bezrobocia.

Jest rzeczą bezsprzeczną, że jeśli chodzi o gospodarstwo polskie, to posiadamy wiele momentów, które świadczą o poprawie i o wyraźnym podniesieniu się konjunktury. I tak np. ogólny wskaźnik produkcji przemysłowej wynosił w Polsce w stosunku do 1928 (= 100), w listopadzie roku 1933 — 60,7, a w r. 1934 — 67,1. Liczba załadunków w przewozach kolejowych wynosiła przeciętnie miesięcznie w r. 1933 3636000 ton a za dziewięć miesięcy r. ubiegłego stanowią 3804000. Wpływ z podatków bezpośrednich za okres kwiecień—listopad w roku 1933 wynosił zł. 337 milj., a w roku 1934 zł. 361 milj. W ciągu pierwszych jedenastu miesięcy 1934 r. zostało ogłoszonych 261 upadłości, a za tenże okres roku ub. 209. Za taki sam okres roku 1933 zaprotestowano weksli na kwotę zł. 381 milj., a w roku ubiegłym tylko za 261 milj. Te cyfry dobitnie i wyraźnie stwierdzają, że powoli wychodzimy z kryzysu a jesteśmy na drodze poprawy sytuacji.

Z drugiej jednak strony mamy obecnie według danych P. U. P. U. do 370 tys. bezrobotnych. Takiej ilości bezrobotnych jeszcze dotychczas w Polsce nie zanotowano. Ten wzrost bezrobocia u niejednego wywołuje nastroje pesymistyczne. O ile bowiem wszelkie inne wskaźniki są martwymi cyframi, o tyle liczba bezrobotnych jest czymś plastycznym. Każdy wie, że bezrobocie — to nędza i głód i czytając o wzroście bezrobocia od razu widzi przed sobą rzesze ludzi

pozbawionych wszystkiego, skazanych na najgorsze warunki życiowe. Niejedni pomyślą, coż oznacza poprawa o której nam piszą z chwilą, gdy bezrobocie wciąż wzrasta — gdzież są efekty tej poprawy?

Tu właśnie należy wyjaśnić cały szereg okoliczności. Jest rzeczą bezsprzeczną, że z chwilą wzrostu produkcji i spożycia liczba bezrobotnych maleje. Ilość zatrudnionych wzrasta zawsze w stosunku wprost proporcjonalnym do rozwoju wytwórczości. Z chwilą, gdy wskaźnik produkcji z roku 1934 jest większy niż w roku 1933 — to bezrobocie w roku ubiegłym musiało odpowiednio się zmniejszyć. Oficjalne cyfry, głoszące

coś wręcz przeciwnego są tylko wynikiem zmian bądź w systemie rejestracji bądź w systemie czasowego zatrudnienia bezrobotnych.

Dla stwierdzenia powyższego przytoczę cyfry ogłoszone w ostatnich miesięcznych tablicach statystycznych Instytutu Badań Konjunktur i Cen, co do robotniko-godzin przepracowanych w różnych gałęziach przemysłu.

Wskaźniki przepracowanych robotniko-godzin ilustrują dokładnie stan zatrudnienia w różnych gałęziach przemysłu i są najbardziej miarodajne dla określenia czy w tej lub innej dziedzinie nastąpił wzrost lub zmniejszenie zatrudnienia.

I tak np. przyjmując rok 1928 = 100 wskaźnik robotniko-godzin wynosił dla przemysłu metalowego i maszynowego w listopadzie 1933 — 49,3, a w listopadzie 1934 — 61,9 dla przemysłu mineralnego 54,9 a w roku ub. 58,6 dla przemysłu włókienniczego 77,2 — w listopadzie 1933 a w tym samym okresie 1934 — 88,4 dla przemysłu skórzanego 82,2, a w listopadzie 1934 — 100 — czyli że osiągnął normę roku 1928 — roku najlepszej konjunktury.

Z przytoczonych wskaźników wynika, że wzrost wytwórczości spowodował zwiększenie zatrudnienia a tem samem nie może być mowy o wzroście bezrobocia.

Wzrastająca oficjalnie liczba bezrobotnych niech nikogo nie przestrasza. Wiemy dokładnie, że mamy w Polsce więcej niż 370 tys. bezrobotnych. Bezrobotni rolnicy i rzemieślnicy, nie korzystający z zasiłków, stanowią może większą liczbę niż bezrobotni oficjalnie zarejestrowani. Liczba 370 tys. jest minimalną w stosunku do bezrobocia francuskiego, niemieckiego i angielskiego. Ponieważ operujemy zawsze pewnymi liczbami a w zależności od wahań tych liczb wyciągamy takie lub inne wnioski, należało wyjaśnić, że w tym wypadku musimy się do tych cyfr odnieść z pewną rezerwą i sądzić o wzroście lub zmniejszeniu zatrudnienia można tylko na podstawie przepracowanych robotniko-godzin. Cyfry o ilości bezrobotnych poszukujących pracy nie nam w tej kwestii nie wyjaśniają. Oficjalny stan bezrobocia może być brany pod uwagę tylko jako pewien czynnik najbardziej plastyczny w oświetleniu stanu faktycznego, stanu materialnego pewnej części społeczeństwa, ale nigdy nie można tym czynikiem się posługiwać dla określenia sytuacji pewnego okresu. O ile tak robimy, możemy łatwo popełnić błędy.

E. Sosnowicz.

Prezydent senatu gdańskiego w Warszawie

W poniedziałek rano przybył do Warszawy celem złożenia oficjalnej wizyty prezydent Senatu W. M. Gdańska Adolf Karol Greiser oraz senator Huth w towarzystwie rady Senatu dr. Boettchera. — Na zdjęciu prezydent Senatu Greiser i sen. Huth w towarzystwie dyr. K. Romera, reprezentanta p. Prezydenta Rzplitej, ministra Zawadzkiego, reprezentującego pana Prejmera, dyr. Dębińskiego, reprezentującego p. min. Spraw Zagranicznych, komisarza generalnego R. P. w Gdańsku min. Pappę, wiceministra Technicznego, prezydenta miasta Starzyńskiego i innych przedstawicieli władz na dworcu warszawskim.

KAZIMIERA IŁŁAKOWICZÓWNA laureatką nagrody literackiej ministra W. R. i O. P.

WARSZAWA. (Pat). We wtorek dnia 8 bm. odbyło się posiedzenie sądu konkursowego nagrody literackiej ministra WR i OP, w którym wzięli udział dele-

gaci p. ministra WR i OP prof. Józef Ujejski i naczelnik w-du sztuki Wl. Zarwistowski, przedstawiciele P. A. L. Leopold Staff i Wincenty Rzymowski oraz

delegat Związku Zawodowego Literatów Polskich dr. Leon Pomirowski.

Członkowie sądu zgłosili następujące kandydatury: Piotra Choynowskiego, Kazimierza Iłłakowiczówny, Karola Irzykowskiego, Jana Parandowskiego i Kazimierza Wierzyńskiego.

Po dyskusji sąd konkursowy uchwalił wystąpić do p. ministra WR i OP z wnioskiem o przyznanie nagrody KAZIMIERZE IŁŁAKOWICZÓWNE, biorąc pod uwagę oryginalność jej twórczości lirycznej, bogatą skalę motywów tej twórczości oraz wydatne wzbogacenie formy.

Nagroda wynosi 7.000 złotych.

Japonia nie zgadza się na udział Niemiec w konferencji morskiej

TOKIO. (PAT). — Ambasador Francji w Tokio Ferdinand Fila wyraził ministrowi spraw zagranicznych Hirocie odpis noty rządu francuskiego do rządu Stanów Zjedn. w sprawie stanu wiska Francji wobec zagadnień morskich. Ambasador Francji stwierdził m. in., że wobec zmienionego stanu rzeczy należy zaprosić do udziału w przyszłej konferencji morskiej także i te

moce, które nie brały udziału w konferencji morskiej w Waszyngtonie, a przedewszystkiem Niemcy.

Hirota odpowiedział, że Japonia nie życzę sobie udziału w przyszłej konferencji morskiej innych mocarstw poza temi, które podpisały traktat waszyngtoński.

Intymna ankieta dla dorosłych

Zabrano się ostatnio do badania moralności dzieci w wieku szkolnym przy pomocy ankiet. Pisaliśmy ostatnio o dwóch wypadkach — o wileńskim i warszawskim. Rezultat obu był kapitalny. Szczególnie wileńskiego, którego władze szkolne nie uznały. W odpowiedziach dzieci słowa — ukraść, powiesić, wytruć, zabić — spotykało się b. często. Badane „duszyчки“ w dobitny sposób określały swój stosunek do wielu przedmiotów, do prawa własności, ludzi itp. Rzecz oczywista, że w świetle takich odpowiedzi moralność dzieci przedstawiała się katastrofalnie.

Dzieci jak dzieci. Odpowiadały, do pytań starsi, a w szkole przecież stale uczą, że należy zawsze odpowiadać na pytania swoich wychowawców. Odpowiadałyby nawet na największe głupstwa nie rozumiejąc swoich.

Dlaczego jednak nikt dotychczas nie pomyślał o ankiecie, przeprowadzanej stale i zawsze przez dzieci wśród doro-

ślach. Zresztą może się myśle. Może już ktoś zaczął opracowywać szczegółowy podręcznik odpowiadania dzieciom. Może już ktoś tam opracowuje nowego „boćiana“ dla ogłupiania dorastającej młodzieży itp.

Narazie jednak spróbuję odtworzyć niektóre pytania tej wielkiej dziecięcej ankiety, która swoją nieskomplikowaną, zadziwiającą logiką sprawia nam nieraz wiele niespodzianek.

Przed świętami powinien dwunastoletni chłopiec postawił mnie, jak się to mówi, w kropce. Rzecz się miała następująco:

Do starosty grodzkiego w Wilnie przed świętami udała się delegacja najsolidniejszych i najuczciwszych kupców wileńskich. Doprawdy nawet przez największe szkło nie mógłbym dojrzeć na znanych mi sylwetkach kupieckich żadnej tak zwanej niemieckiej plamy. Nawet podatki płacą regularnie.

Delegacja ta przyszła do starostwa z zasadniczą sprawą. Chodziło o walkę z niemiecką konkurencją, rujnującą solidnych, uczciwych kupców. Niemiecka konkurencja polega na handlu w godzinach zakazanych t. j. po godzinie zam-

knięcia sklepów — i odbywa się przez „czarne wejście“.

— Panie starosto, ratuj nas — przy puszczam, że tak brzmiąły słowa skarżących się. — My przestrzegamy pilnie ustaw i rozporządzeń, natomiast „oni“ gwałcą to wszystko.

Starosta przyrzekł delegacji energiczną pomoc. Nazajutrz wieczorem policja sporządziła osiem protokółów za handel w godzinach zakazanych. I prosił sobie wyobrazić jeden z pierwszych protokółów był sporządzony przez policjanta Nr. 418 w sklepie jednego z członków trzyosobowej delegacji.

Otóż chłopak w związku z tym wypadkiem zadał mi „ankietowe“ pytanie „Czy postąpiłby pan inaczej, będąc na miejscu tego kupca?“

Spoczątku chciałem dać odpowiedź, że gdyby z moim „handlem w godzinach zakazanych“ ktoś usiłował konkurować, tobym również poszedł ze skargą, — lecz potem rozmyśliłem się... Pozostawiłem to pytanie bez odpowiedzi.

Drugi przykład — również „handlowy“. W pewnym naszym miasteczku komendant posterunku P. P., prowadząc walkę z handlem w godzinach zakaza-

nych“ wpadł na fenomenalny pomysł. Nakładał w dniu świątecznym na drzwi tak zwanego „czarnego wejścia“ do sklepu pieczęcie policyjne. Właściciele sklepów byli jednak sprytniejsi. Wywiercili mały otwór w drzwiach, nie budzący po dejrzenia. W sobotę zaś wieczorem przed wizytą policjanta z pieczęcią do jednej z par, stojących w sklepie, wcisnął się berbecz dziewięcioletni z zapasem prowjantu i z pościelą. W niedzielę handel kwitł na całego. Mały „wzięciu gwałconego prawa“ podawał wszystkie potrzebne przedmioty przez otwór w drzwiach. Ten mały obywatel, kształcony od dzieciństwa w łamaniu ustaw (może niezyciowych lecz obowiązujących), przyłapano na gorącym uczynku wykroczenia, mógłby zapytać chociażby owego policjanta z pieczęcią:

„A eoby pan uczynił na moim miejscu?“

A teraz o kinach. Istnieje i obowiązuje w Polsce ustawa, która zabrania wpuszczać młodzież w wieka szkolnym na filmy, niedozwolone dla niej. Do kategorii filmów niedozwolonych należą najgorsze „szmiry erotyczne“, obliczane na niewybredne gusta, filmy kryminal-

Karjera Joachima Murata

**UŚMIECHY I UCIESZKI.
Za autentyczność ręczy
Roda - Roda**

Kreślenie sylwetek historycznych postaci jest obecnie modne. Ze wymienimy tylko Zweiga, Ludwiga, Aldanowa. Widocznie idąc za tym prądem czasu wydał ostatnio literat francuski Marcel Dupont fascynującą książkę p. t. „Murat“.

Każde dziecko, nietylko francuskie, lecz i polskie zna to nazwisko. Powtarzało się ono i powtarza w setkach historycznych powiastek, dotyczących epoki napoleońskiej. Murat — obok „księcia Moskwy“ Ney — pozostał najpopularniejszym z marszałków wielkiego cesarza — Nikt tak jak on nie umiał szarżować na czele pułków kawalerji. Nikt z taką brawurą nie rozbił najniebezpieczniejszych zdawałoby się czwo coboków piechoty nieprzyjacielskiej. Nikt nie umiał nosić z taką fantazją jak Murat wspaniałego kapelusza z pióropuszem i jeszcze wspaniałszego, kapiącego od złota szamowanego munduru. Murat zwyciężał pod Abukirem mametów, Murat ścigał na czele jazdy francuskiej zmykających spod Jany i Auerstaedt Prusaków aż pod bramy Berlina Murat złewał sędla za skórę szewczanemu lisowi Blücherowi.

Napoleon znalazł się świetnie na ludziach. — Umiał sobie dobierać współpracowników i wykonańców. Murat, nieokrzesany prostak, syn oberżysty z Bastide-Fortunière, niedopieczony kleryk i subjekt w sklepiku spożywczym na każdym stanowisku byłby niemożliwy. Natomiast na stanowisku wodza kawalerji był niezastąpiony. Napoleon wiedział o tem doskonale.

NIEDOSZŁY KSIĄDZ.

Murat od dzieciństwa przejawiał niezwykle upodobanie do koni. Każdą niemal chwilę spędzał w ojcowskiej stajni. W okolicach Bastide — Fortunière (Gaskonia) rychło zaczął mówić o młodym Joachimie jako dzielnym ujeźdźcu, mówiąc zaś dzisiejszym językiem filmowym — cowboju. Harce na koniu, w towarzystwie dziesiątek pastuchów nie mogły jednak przypaść do gustu pobożnej ciotce Joannie Loubières, która — w zastępstwie zmarłej matki — wychowywała młodzińca. Ojciec, stary Murat do spraw tych nie wtracał, mając dosyć roboty w oberży. Ciotka zdecydowała więc, że Joachim ma zostać duchownym. Poczciwa kobieta nie miała, jak widać, ani za grosz wyczucia w kierunku psychologicznej struktury swego wychowanka. — Joachimek ze swemi „końskimi“ upodobaniami, ze swą wielką, rozrosłą figurą i śmiejącami się szelmowsko oczyma mógł z równym powodzeniem zostać chińskim mandarynem, co księdzem. Temnienniejsza ciotka umieściła Joachima w seminarjum duchownym w Cahors. Pohyt Joachim w tym zakładzie nie należał do budujących. Zamiast ślezczyć nad piśmie świętem i liturgiką, wolał przyszły szwagier Napoleona wytykać się po nocach na karty i romansować z dziewczętami. Powodzenie w tym kierunku miało być zapewnione. Wysoki, muskularny, przystojny młodzieniec, pełen przytem temperamentu i silny witalny rwał się do kobiet, a kobiety do niego.

W końcu miał dość duchownych mądrości. Pewnego dnia zobaczył przez okno oddział strzelców konnych, jadący z muzyką na ćwiczenia. Niewiele myśląc, wyskoczył Joachim na ulicę, przyłaczył się do strzelców i znikł z Cahors na zawsze.

REWOLUCJONISTA I SKLEPIKARZ.

Nie należy sądzić, że z chwilą spontanicznego wstąpienia w szeregi strzelców konnych, karjera Joachima Murata ułożyła się gładko, prowadząc go wprost do najwyższych godności wojskowych. Bynajmniej. Daleko jeszcze było do budygana wodza kawalerji napoleońskiej.

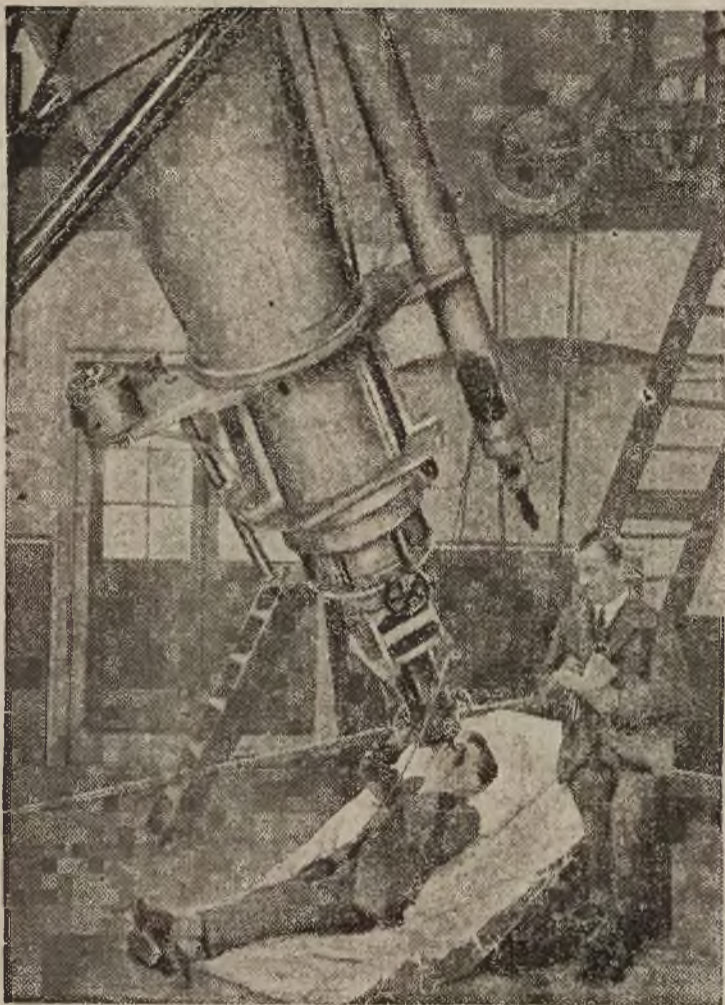
W parę lat po ucieczce Murata z seminarjum duchownego rozpoczyna się we Francji wrzenie rewolucyjne. Joachim nie ma nie lepszego do roboty, jak wywołać rebelję w swym plutonie. Idąc, jak zwykle za głosem swej nieokielzanej natury, nie wziął Murat pod uwagę okoliczności,

że bunt w wojsku nie był jeszcze rzeczą niekarną. Rewolucja nie była jeszcze o tyle zaawansowana, by młodzieńcowi ujęć miało płazem agitowanie wśród żołnierzy. Wytałają go z wojska. Joachim wraca jak nieprzyjacielski do rodzinnej wioski, gdzie go wita gorzkimi wymówkami ciotka, niemogąca przeboleć nieuczki siostrzeńca z seminarjum. Bada w radę i oto widzimy przyszłego króla neapolitańskiego za ladą sklepową w niewielkim handelku korzennym w Saint-Céré. Późniejszy wspaniały Murat — subiektem!

DALSZE LOSY.

Ze swą niespokojną, żadną miarą świeżymi wrażeń naturą nie popasał Murat zbyt długo na stanowisku „commis-épicer“. Uduje mu się

— dzięki swym zaletom towarzyskim — zostać jednym z delegatów na święto narodowe 14-go lipca 1790 r. do Paryża. Jedzie do stolicy wraz z przyszłym marszałkiem Napoleona, podówczas równie jak Murat nieznanym Bessières. W Paryżu znów wkręca się Murat do wojska i to tak skutecznie, że niezadługo uzyskuje nominację na podporucznika. W międzyczasie rozpętuje się nad Francją rewolucyjny terror. Murat parokrotnie oskarżają o... arystokratyzm. Wykreca się zrzeczenie od gilotyny, a dla zapewnienia spokoju zaczyna się podpisywać. Marat. Zmiana jednej literki w nazwisku naraża go — już po upadku Robespierre'a — na nowe przykrości. Tym razem ze strony reakcji. Wkrótce potem Murat styka się z gen. Bonaparte i już go nie opuszcza, aż do swej tragicznej śmierci. NEW.

Olbrzymi teleskop w obserwatorium astronomicznym w Greenwich

Z anegdot teatralnych

W teatrach europejskich w dawnych czasach role kobiece grane były przez mężczyzn, tak są ma jak i obecnie jeszcze w teatrach japońskich. Obyczaj ten przetrwał najdłużej w Anglii, gdzie kwitł zawód imitatora ról damskich.

Pewnego razu w teatrze londyńskim — a na przedstawieniu obecny był w loży dworskiej król Karol II — spóźniono się o godzinę prawie z rozpoczęciem widowiska. Król zniecierpliwiał się i kazał zawezwać dyrektora.

TEATR NA POHULANCE
Dziś i Jutro o godz. 8-iej wiecz.
ROZKOSZNA DZIEWCZYNA

— Siro — tłumaczy się dyrektor — zaczyna my na chwilę, królowa goła się jeszcze.

W sztuce delektywnej, którą grano w Moskwie kilkanaście lat temu, występował pies potajemny, który ściga mordercę i tropi jego ślady. Jeden z aktorów posiadał pięknego owczarka, któremu powierzono „odpowiedzialną“ rolę.

Podczas prób wszystko szło jak z płatka. — Mądry pies zrozumiał, że rola jego polega na tropieniu śladów przestępcy, przebiegał więc przez całą scenę i zniknięciu w bocznej kulisie.

Na premierze stało się jednak nieszczęście. Pies, przebiegłszy pół sceny, spostrzegł nagle coś, czego przedtem nie było na scenie: budkę suflera. Podbiegł do budki, zajrzał do środka, podniósł tylną nogę i — stało się, co się stać musiało — sufler zaniemógł.

nie, które mogą obudzić w duszy dziecka niepożądane instynkty itp. Rozumny prawodawca w trosce o poziom moralny młodzieży polskiej poparł rozporządzenia dotkliwymi karami. Wykroczenia pierwsze i drugie skolei pociągają za sobą grzywnę pieniężną, wypadek trzeci zaś powoduje zamknięcie kina.

Widno w tej dziedzinie ma absurdalne stosunki. Od wielu już lat we wszystkich kinach na każdym niedozwolonym filmie pełno jest dzieciarni. Widzi to każdy i wiedzą o tem wszyscy. Każdy wychowawca z Kurtorjum na czele kiwa z ubolewaniem głową i bezsilnie rozkłada ręce. Wiedzą o tem odpowiedni referenci, bo przecież posiadają bezpłatne inaczey zaś mówiące tak zwane „honorowe“ (?) bilety wstępu do wszystkich kin wileńskich. Służbowe bilety? W każdej chwili może się o tem również przekonać nasza dzielna rodzina.

Prawo jest gwałcone. A dowody tego można znaleźć w archiwum Magistra. Leżą tam od kilku lat i stale powiekają się. Wystarczyłoby ich na zamknięcie prawie wszystkich kin wileńskich, a może i na wytoczenie niejednej osobie procesu o bezczynność.

Magistrat bowiem posiada w każdym

kinie swego kontrolera, który na dziecienny bilet wpuści tylko i wyłącznie dziecko, a na bilet parterowy na parter itd. Każdego dnia kontrolerzy składają raporty. Otóż prawie na każdym takim raporcie z seansów filmu niedozwolonego dla młodzieży w wieku szkolnym figuruje odpowiednia ilość biletów dziecięcych.

Mówi się dzieciom, że nie wolno im chodzić na filmy dla nich niedozwolone. Mówi się w szkole, mówi się w domu. A na to wszystko dziecko zadaje „ankietowe“ pytanie:

„Dlaczego mam nie chodzić, kiedy mnie wpuszczają? A co by pan zrobił na moim miejscu?“

Pokazujemy dzieciom w szkole i w domu najprzeróżniejsze obrazy na temat humanitarnego obchodzenia się ze zwierzętami. Czytamy im lub zmuszamy ich czytać i nam opowiadać powiastki o przywiązaniu psa do pana, o pożyteczności zwierząt domowych i mówimy „caea, caea“ do dziecka, lub głaskamy go po głowce, gdy zdobędzie się na jakiś gest dobroci dla zwierzęcia. Tłumaczymy dzieciom, że Państwo również opiekuje się i staje w obronie naszych

wiernych przyjaciół. Mówimy o ustawie ochrony zwierząt. Mówimy my — dorosli.

A tymczasem wileńskie „szkraby“ szkół powszechnych miewają zrana na ulicach naszego miasta piękne widowiska. Oto rakarz wileński, zreguły nie przestrzegający godzin łapania bezdomnych psów, pedzi środkiem jezdnii za jakimś Burkiem czy Nerusiem i zarzuca na szyję „naszego wiernego przyjaciela“ stryczek ze sznura. Zwierzę poderwane do góry charcze, dusi się...

Dziecko zadaje pytanie:

„Dlaczego tylko w książkach kocha się zwierzęta?“

Na zakończenie — również autentyczny wypadek.

Czterolatek chłopak, mówi matce, że gdy będzie dorosłym, pójdzie do sklepu i skradnie dużo, dużo jabłek. Zdziwiona matka tłumaczy synkowi, że kraść nie wolno, bo jest to grzechem, a poza tem prawo surowo karze złodziei. Niewesoło jest w więzieniu za kratami. A więc wszystko co się bierze, trzeba płacić. A na to wszystko chłopak odpowiada:

„A dlaczego policjant, który chodził

Na łamach jednego z pism zagranicznych opowiada znany satyryk Roda-Roda następującą historję, która ma być najzupełniej autentyczna:

„Przed kilkunastu laty, księciem prymasem Węgier był kardynał Csemoch, pochodzący z ludu, który nietylko znał się świetnie na teologii, ale był także doskonałym gospodarzem i doprowadził dobra arcybiskupstwa do niebywałego rozkwitu.

Pewnego razu zgłosił się do niego prałat Leopold i powiada:

„Eminencjo, za pozwoleniem Eminencji coś mi się widzi, że Kramster zaczyna być jakiś niewyraźny“.

Tu trzeba dodać, że Kramster był zarządcą domenów arcybiskupich.

„Jeszcze w ubiegłym tygodniu — mówi dalej prałat Leopold — miał Kramster dostarczyć pieniądze za trzy wagony pszenicy. Ale robił najprzeróżniejsze trudności i przesłał je dopiero wczoraj. Coś tam półgłębkiem szepcą, że gra na giełdzie budapeszteńskiej. Należałoby tego człowieka zaskoczyć rewizją. Obawiam się, że nie znajdziemy wiele gotówki w kasie.

Kardynał pomyślał chwilę, poczem rzekł: „Dobrze, pojedziemy w następny poniedziałek“.

* * *

Gdy przybyli w poniedziałek do zarządu dóbr gdzie urzędował Kramster, prałat miał sporo przyczyn do dziwienia się.

Więc najpierw samą przyjęcie. Twarz Kramstera wyrażała niezmacony spokój i pogodę. Księgi prowadzone były wzorowo, kasa w największym porządku. Powiązane w paczki, były banknoty w kasie ogniowodnej. Kardynał poabrał je za pokwitowaniem.

Potem był obiad. Doskonale i obfite jedzenie. Główne danie dziecizna, zamarynowana na przynajmniej dwa dni przedtem.

* * *

Prałat spostrzegł, zresztą każdy musiał to spostrzec, że ich wizyta była oczekiwana.

W drodze powrotnej prałat Leopold powiedział:

— Nie udało się nam, za pozwoleniem Eminencji. Ktoś go ostrzegł i zdradził nasz zamiar“.

— Zdradził, kochany Leopoldzie? Dlaczego wyrażasz się tak ostro. Ja zdepeszczałem mu jeszcze ubiegłej środy.

— A, w takim razie co innego... Skoro waszej eminencji tak się podobało... Miał więc czas zebrać tymczasem brakującą kwotę. Od teściowej, od braci, wujów i Bóg wie... Eminencja wybaczy mi... ale w ten sposób nie przeprowadza się rewizji kasy.

— A jednak, drogi Leopoldzie, właśnie tak trzeba to robić. Gdybyśmy go zaskoczyli, byłby biedny Kramster śmiertelnie przerażony, a kasa pusta. Jakże straszne dla niego — jakie bolesne dla nas... A tak... — kardynał poklepał się z przyjemnością po kieszeni na piersi — w chęć ścijańskiej łagodności oszczędziliśmy mu wszelkiego zmartwienia — Kościół ma swoje pieniądze — a następnego pierwszego Kramster wyłeci...
Przel. Wel.

Pamiętaj o funduszu Obrony Morskiej!..

po rynku łukiskim, brał z wozu jabłka, jadł i nie płacił?“

Policjant chodził od wozu do wozu brał jabłka, jadł je i nie nie płacił. Może później uregulował należność, lecz dziecko o tem nie wie. Niewinny postępek „autorytetu w mundurze“ zrodził przestępcę myśli w wyobraźni dziecka. Przykład ten nie powinien obrażać policji. Należałoby tylko sprawdzić, czy który ry policjant nie ma takiego zwyczaju. Autor tej „ankiety“ zakłada zgóry, że takiego policjanta nie ma.

* * *

Przykładów można zebrać i podać o wiele więcej. A wszystko z naszego wileńskiego „podwórka“. Na ankietę jednak wystarczy i tego. Dzieciom przecież daje się najczęściej tylko jedno pytanie i pozwala się swobodnie bujać fantazji. No, oczywiście, dorośli będą myśleli chyba bardziej konkretnie.

Określiłem tę „ankietę“ w tytule, jako intymną, Niektórym rozczarowanym, którzy doczytali do końca, dodaję wyjaśnienie, że słowo intymny (a, e) nie zawsze łączy się z erotyzmem, lecz w tym wypadku jest równoznaczne słowu (poufny (a, e)). Bo jest to przecież ankietą wyłącznie dla dorosłych. Włod.

Zaniedbany odcinek dziejów Polski

W programach nauki historii Polski, we wszystkich szczeblach drabiny szkolnej, uderza brak faktów, odzwierciedlających, poprzez wszystkie ubiegłe stulecia, życie chłopów polskich.

Złożyło się na to szereg przyczyn: 1) rola chłopów w życiu państwowo-społecznym, poprzez wszystkie wieki, była bierna; 2) dzieje ludu polskiego nie posiadają tego ciężaru gatunkowego, co inne wypadki z przeszłych wieków; 3) brak źródeł, z których można by odtworzyć dzieje ludu polskiego, gdyż warstwy przedujące mało się ludem interesowały, a sami chłopci nie zostawili żadnych dokumentów z tej prostej przyczyny, że w warstwie chłopskiej panował w całej rozciągłości analfabetyzm; 4) życie chłopów w wiekach ubiegłych, to życie, oskarżające wymową faktów ówczesne warstwy przedujące, a więc nie wyświeśla się tego życia chociażby w formie jaknajbardziej obiektywnej, gdyż to — rzekomo — mogłoby w obecnych warunkach wywoływać nienawiść klasową.

Ten ostatni punkt najwięcej może za ważyć na tem, że fakty z historii chłopów polskich są wstydliwie ukrywane przed szerokimi warstwami społecznymi. Istnieje jednak wiele przyczyn, które domagają się rewizji poglądów w tej dziedzinie. Warstwy najniższe, które nie biorą — względnie nie brały — czynnego udziału w życiu społecznym, są tak samo, jak i warstwy czynne, budowniczymi tego życia i współtwórcami jego rozwoju. Życie królów, wielkich ludzi, ważne fakty historyczne to tylko syntety, symbole tego, co nurtowało najszerze masy, to w ogólności widome znaki ich dążeń i marzeń. Używanie przy nauce historii tych symboli i tylko symboli — a tak niestety u nas najczęściej się dzieje — to jest to samo, co badanie głębin lasu po wierzchołkach drzew.

Podobnie w nauce historii wielkie dziejowe wypadki, dają nam tylko kontury, poza którymi kryje się prawdziwe życie narodu. Badanie tego faktycznego życia posiada pierwiastki społeczno-kształcące, o które nam chodzi w nauce historii.

Jest rzeczą zrozumiałą, że w programach historii narodu polskiego nie pominiemy nigdy wielkich królów, wielkich ludzi, epokowych wydarzeń, ale chodzi o to, aby te elementy ukazywały się jako wielkie wypadkowe, symbole życia poszczególnych warstw społecznych w danych epokach, a nie były podawane w sposób pozbawiony oparcia o naturalne podłoże.

Poznanie życia społecznego w poszczególnych epokach u jego podłoża i wysnuć z rzeczywistego życia najszerzych mas ogólnych syntez — symboli, które ukazują się nam na przestrzeni wieków w kształcie wielkich wydarzeń historycznych, wykorzystanie tych wydarzeń dla celów zrozumienia współczesnego życia — oto istotny i kształcący cel nauki historii.

Historje chłopów polskich znają tylko bardzo nieliczne jednostki wśród naszego społeczeństwa. Mamy cały szereg chłopskich polityków, posłów, społeczników, którzy wiedzą tyle o chłopach w ich dziejowym rozwoju, co poznali z podręczników szkolnych, w których fakty, dotyczące dziejów chłopstwa, są stale pomijane lub podawane w ogólny, nie mówiący sposób. A przecież znajomość historii chłopów — logicznie rzecz biorąc — powinna stanowić podstawę pracy kulturalno-oświatowej wśród najszerzych wieśniaczych mas.

W dyskusjach nad ludem mówi się często o jego uaktywnieniu. Pierwszym krokiem do uaktywnienia ludu jest doprowadzenie go do takiego stanu świadomości, żeby on rozumiał, iż jest siłą dającą i myślącą częścią organizmu społecznego, że życie jego dla tego organizmu jest w takim samym stopniu ważne, jak i innych warstw społeczeństwa. Życie współczesne trzeba rozłożyć na czynniki proste i zrozumiałe dla chłopów. Uchwycić rytm współczesności, wyodrębnić rzeczy zasadnicze od drugorzędnych, można lepiej i dokładniej na podstawie typowych przykładów z przeszłości, niż na przykładach współczesnego życia.

Wspomnieliśmy już, że dzieje chłopstwa w przeszłych wiekach, to jedno wielkie oskarżenie ówczesnych warstw przedujących. Czy wyświeślanie tych zagadnień budziłoby w obecnych warunkach nienawiść klasową?

Fakty historyczne z przeszłości mają to do siebie, że można mówić o nich bez namiętności, nie budząc w słuchaczach żądzy odwetu. W danym wypadku nie jest rzeczą ważną, co podajemy, ale jak podajemy. Fakty z życia chłopów, podawane bez demagogii i zacietrzewienia, chociaż przedstawiające życie chłopów w ciemnych kolorach nie będą miały wpływu destrukcyjnego. Pewnym zrównoważeniem momentów drastycznych będzie również i to, że w każdej epoce rozwoju Polski byli ludzie światli, którzy walczyli o prawa chłopskie i to ludzie najczęściej pochodzący też z warstwy szlacheckiej; nie lepiej, a nawet gorzej, działo się chłopom w innych krajach.

Przekleństwem życia chłopskiego jest bierność. Zrozumienie istoty tej bierności jest pierwszym krokiem do wyzwolenia duchowego warstwy chłopskiej.

Rolę swą we współczesnym życiu państwa chłop rozumie tylko wtedy, gdy uświadomi sobie, czym był kiedyś, a czym jest obecnie. Potrzeba tego uświadomienia z konieczności prowadzi do uwzględnienia elementów historii chłopów polskich w oświacie w środowiskach wiejskich.

Historja Polski, podawana w środowiskach wiejskich sposobem dotychczasowym, właściwie zawisa w próżni, bo wieśniak nie jest z nią związany ani uczuciowo, ani rozumowo. Wieśniak tylko wtedy zainteresuje się głębiej historją Polski, gdy zobaczy, poczuje, zrozumie, że był on, jest i będzie częścią organiczną naszego państwa i społeczeństwa, że jest on tak samo odpowiedzialny za jego losy, jak i inne warstwy społeczne.

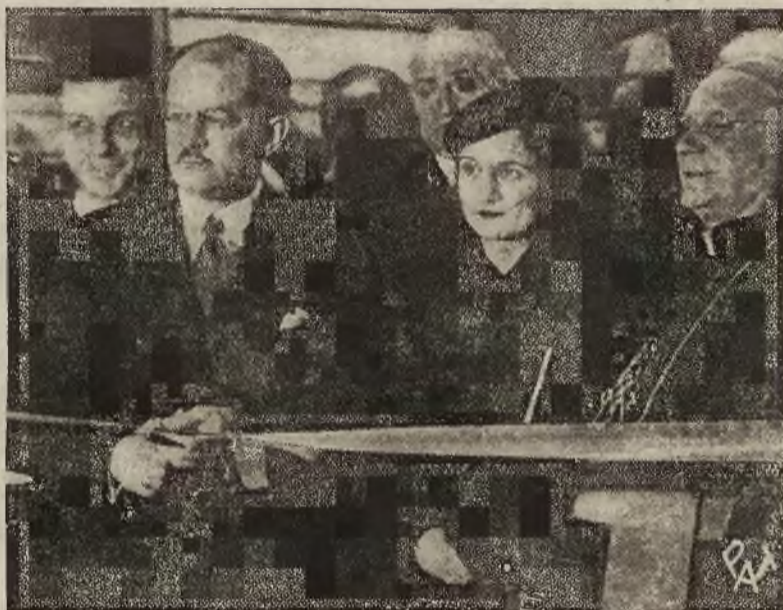
Bronisław Owczynnik.

Z wystawy sztuki włoskiej

Na otwartej w poniedziałek w Instytucie Propagandy Sztuki wystawie sztuki włoskiej zwraca m. in. uwagę piękna rzeźba F. Wildta pt. „Rodzicielka owoców”.

Otwarcie wystawy sztuki włoskiej

W poniedziałek odbyło się w salach Instytutu Propagandy Sztuki uroczyste otwarcie wystawy sztuki włoskiej. — Otwarcia wystawy dokonał p. premier prof. Kozłowski, reprezentujący pana Prezydenta Rzplitej. — Na zdjęciu — moment przecinania wstęgi przez p. premiera. Obok szefa rządu stoją: ambasador włoski Bastianini (z lewej), pani Bastianini oraz nuncjusz apostolski msgr. Marmaggi.

Trzeci rok „Włóczęgi”

Ukazał się pierwszy numer tegoroczny „Włóczęgi”, organu klubu Włóczęgów w Wilnie. Z tym numerem wchodzi wydawnictwo w trzeci rok swego istnienia. W szerokiej kołach inteligencji wileńskiej zdołał Klub Włóczęgów wyrobić sobie w ostatnich latach poważną pozycję, nie tylko jako klub dyskusyjny, ale również jako samodzielny ośrodek zorganizowanej opinii, któremu przypada w obecnych zwłaszcza warunkach nie mała rola w życiu społecznym Wilna i kraju. Potrzeba własnego organu jest więc niewątpliwa. „Włóczęga” jednak tylko częściowo czyni jej zadość, gdyż jako miesięcznik nie może dotrzymać kroku tempu współczesnego nawet słynącego z powolności wileńskiego życia. Z drugiej strony nie może też kontentować się zadaniem normalnego „grubeo” miesięcznika, który rozważa zagadnienia niezależnie od ich bieżącej aktualności. Stąd pierwsze nasze przyjaźnielskie życzenie na progu nowego roku: — aby „Włóczęga” przekształcił się na tygodnik, zaktualizował się pod względem doboru materiału i unowocześnił technicznie. Chcielibyśmy, aby szerszy ogół znalazł w piśmie odbicie tych wszystkich zagadnień, które są przedmiotem prac wewnętrznych klubu oraz rozwinięcie myśli, wypowiedzianych podczas tak ciekawych i cennych dyskusyj na jego otwartych zebraniach.

Dotychczasowy „Włóczęga” spełnia ten ostatni postulat w rozmiarach dla niego obecnie dostępnych. Życzymy, aby robił w tym zakresie więcej i dał pełniejszy wyraz opinjom i tendencjom klubu. Życzenie nasze byłoby niemożliwe do spełnienia, gdyby tych opinii i tendencji klub nie posiadał. Skoro je ma — a o tem dobrze wiemy — nie powinien ich teatralizować, lecz, przeciwnie, puścić w bieg. Posiada wewnątrz siebie dostateczną po temu sumę intelektu, energii i ambicji społecznej.

ostatni zeszyt „Włóczęgi” otwiera artykuł wstępny p. t. „W poszukiwaniu syntezy”. Zajmuje w nim redakcja stanowisko wobec rektora M. Römera („Przegląd Wileński Nr. 20), iż rozwiązanie konfliktu polsko-litewskiego dokonana się nie wcześniej, aż zejdzie z areny życia ziemskiego to pokolenie, które konflikt ten przed 15-tu laty zrodziło. Przytem rektor Römer obiecał odpowiedzialnością za niego wyłącznie Polaków wileńskich z t. zw. odłamu krajowego. Redakcja „Włóczęgi” polemizuje z tą tezą i dowodzi słusznie, że koncepcja syntezy polskoliteńskiej może zrodzić się tylko w tem środowisku, które umie myśleć kategorjami historycznymi i nie stoi na stanowisku wyłączności narodowej. Takie środowisko istnieje w Wilnie, lecz nie posiada dotąd odpowiednika w Kownie. Artykuł bardzo dobry. Ciekawe zagadnienie przy ludnieniu Ziemi Wschodniej omawia docent Uniw. Jagiell. W. Ormicki, stwierdza on, że Ziemia Wschodnie nie mogą być terenem kolonizacji wewnętrznej i podkreśla konieczność ustalenia przez rząd programu gospodarczego dla tych terenów. P. R. N. pisze o „realizacji ideału wychowawczego w obecnej szkole”. Myśli są słuszne, ale temat potraktowany tylko fragmentarycznie. P. St. Symonowicz porusza sprawę zbyt specjalną — normalizacji obrotu mlekiem. Dalej idzie S. Sinięcki „Pieniądze a oddłużenie”, Marjana Kuleszy „Dłoto i pedzel” (projekt stworzenia stałego lokalu dla wystaw artystycznych), oraz recenzja z bieżącej wystawy Plastyków wileńskich oraz szereg drobnych artykułów i recenzji. W entrefilecie redakcja zastrzega się przeciwko ostrej formie oświadczenia Komitetu Ratowania Bazyliki w sprawie drukowania w „Pax”-ie artykułu ks. W. Meysztowicza o miejscu znajdowania się prochów W. X. Wildta. Z zacięciem napisany jest ciekawy feljton, podpisany C. I. F. p. t. „W walce o wazkie i niewazkie sprawy”.

Wśród recenzji dłuższa wzmianka poświęcona jest nowemu dwutygodnikowi „Problemy”. „Włóczęga” słusznie zwraca uwagę na wysoki poziom intelektualny tego pisma i na klasę zatrudnionych tam pió. Ale trudno się zgodzić na jedną ocenę: że „sposób pisania, uprawiany w „Problemach”, daje się określić jednym wyrazem — kulturalny”. Epitetu bowiem tego rodzaju jak „grupa błaznów” lub „banda oportu-

Wzdłuż i wszerz Polski

— ZAMARZNIĘCIE ZATOKI PUCKIEJ. 12-stopniowy mróz spowodował ostatnio całkowite zamrożenie zatoki Puckiej. Na olbrzymiej przestrzeni od Helu aż do Pucka lód trzyma się mocno, a grubość jego wynosi przy brzegu ponad 10 cm.

Dostęp do portu puckiego i Jastarni jest niemożliwy. W porcie helskim pojawiła się kora i moło pokryło się zwałami lodu.

— SKARBY ARCHEOLOGICZNE NA WYBRZEŻU POLSKIM. W kąpielisku nadmorskim Jastrzębia Góra, podczas prac ziemnych ostatnio natrafiają często robotnicy na groby przedhistoryczne, jak również znaleziska, przeważnie z epoki brązowej.

W kąpielisku te przeważnie dostają się w ręce niepowołane, jak to np. stało się z bezcennej wprost wartości wykopaliskiem dokonaniem na terenie należącym do p. Krukowskiego w Jastrzębiej Górze. Odkryty grób z urnami z brązu, bransoletami, mieczami, toporkami i rodzajem kaganków, został zupełnie zaprzepaszczony. — Urna zabrana została przez letników, a reszta gdzieś poginęła.

Tereny Jastrzębiej Góry są przeważnie jałowe, stąd obfitość grobów i znalezisk archeologicznych. Zanim w tej części wybrzeża powstało kąpielisko, ziemia tamtejsza jako piaszczyzna i porośla żarnowcem od wieków nie była wogóle eksploatowana, groby są więc w stanie nienaruszonym i przedstawiają nieocenioną wprost dla nauki polskiej wartość. Okolica na ogół jest sucha, a położenie wyniosłe i pagórkowate nad brzegiem morza było idealnym miejscem na cmentarzyska przedhistoryczne.

Najlepszym dowodem zresztą są odkrycia kustosa muzeum morskich w Gdyni dr. Krajewskiej, która w krótkim czasie odkryła zgórą 20 grobów z epoki halstańskiej pod Hallerowem w pobliżu przylądka Rozewskiego.

— PODCZAS WALKI BYKÓW ZGINĘŁO 17 OSÓB. Donoszą z Meksyku, że w czasie odbywającego się widowiska walki byków w miejscowości Patzcuaro (stan Michoacan) zawalili się pod ciężarem publiczności trybuny, przy czem 17 osób zginęło na miejscu, a przeszło 600 doznało ciężkich obrażeń.

— BUDOWA NOWEGO PIECA W HUCIE KRÓLEWSKIEJ. Huta Królewska (Chorzów) w najbliższym czasie przystępuje do budowy nowego wysokiego pieca. Koszt inwestycji wynosi około 6 milj. zł. Jest to druga w ciągu ostatniego roku inwestycja na terenie huty. W toku są bowiem prace nad eksploatacją walcowni, której koszt przekracza 2 milj. zł.

— ZGON 107-LETNIEJ STARUSZKI W BIAŁYMSTOKU. W Białymstoku zmarła staruszka Zuzanna Radelska, licząca 107 lat. Do ostatniej chwili cieszyła się Radelska dobrem zdrowiem zajmowała się gospodarstwem domowym.

WĘGIEL pierwszorządny Górnośląsk. konc. „Progres” poleca
M. DEULL
WILNO, ul. Jagiellońska 3, telefon 8-11
Własna bocznicą: ul. Kijowska 8, tel. 999

nistów”, użyte w stosunku do takich m. I. pisarzy jak Nałkowska, Rzymowski, Chwistek ale są naszym zdaniem argumentami ani kulturalnymi, ani „przekonywującymi”. Z podziwem natomiast znajdujemy pod artykułem, zawierającym powyższe „argumenty” podpis autora: Aleksander Bocheński.

Cóż dopiero za język znajdziemy w czasopiśmie skrajnych odłamów prawdziwej młodzieży?

Ministerstwo ponownie rozpatrzy podania studentów prawa U. S. B.

nie dopuszczonych do poprawek lub egzaminów

Nieżyłt dawno pisaliśmy o losie stu kilkudziesięciu studentów Wydziału Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego, którzy zostali wskutek odmownej decyzji Ministerstwa WR i OP albo niedopuszczenia do poprawek i egzaminów w terminie nieprzepisowym, albo skreśleni wogóle z listy studentów U. S. B. spowodu pozostania na trzeci rok studiów na tym samym kursie. Jak wiemy odbył się w tej sprawie ogólnoakademicki wiec, na którym wybrano specjalny komitet w celu poparcia akcji tych stu kilkudziesięciu akademików.

Punktem kulminacyjnym działalności komitetu była wizyta delegacji akademickiej u Pana Marszałka Piłsudskiego, bawiącego wtedy w Wilnie. Delegację przyjął kpt. Lepecki, który następnie zreferował całą sprawę Marszałkowi Piłsudskiemu.

Jak teraz dowiadujemy się, Marszałek Piłsudski przekazał sprawę ministerstwu oświaty do ponownego rozpatrzenia. Zachęcona powodzeniem swej akcji delegacja studentów udała się do p. ministra WR i OP. W imieniu ministra przyjął ją naczelnik wydziału szkół wyższych i zapewnił, że wszystkie podania zostaną ponownie rozpatrzone i że po krzywdzeniu poprzednią decyzją studenci zostaną dopuszczeni do egzaminu poprawczego, inaczej do tak zwanej poprawki. Oraz do wszystkich egzaminów w terminie nieprzepisowym, jeżeli U. S. B. potwierdzi, że w roku ubiegłym na Wydziale Prawa Uniwersytetu Wileńskiego odbywały się egzaminy tego rodzaju. Zmiana poprzedniej decyzji będzie stosowana indywidualnie. Pan naczelnik zaznaczył, że w bieżącym roku robi ten wyjątek po raz ostatni, specjalnie dla wileńskiego uniwersytetu. W przyszłym roku akademickim studenci nie uzyskają żadnych odroczeń tego rodzaju.

Mimo powyższych zapewnień naczelnika wydziału szkół wyższych komitet przygotował nowy memoriał do p. ministra i w dniach najbliższych wysła ponownie do Warszawy delegację w celu przyspieszenia zmiany poprzedniej odmownej decyzji ministerstwa w sprawie odroczenia terminu poprawek i egzaminów.

Niecierpliwość ta jest zupełnie zrozumiała, ponieważ rozpoczyna się już drugi trymestr roku akademickiego, a studenci nie dopuszczeni do poprawek i egzaminów nie mogą rozpocząć normalnych studiów. Wielu z nich nie opłaciło nawet czesnego za pierwsze półrocze. Pociąga to za sobą automatyczne skreślenie z listy studentów.

Z zapewnienia ministerstwa należy wnioskować, że poprzednia decyzja będzie zmieniona w stosunku do części akademików i to tylko do takich, którzy mają dobre uzasadnienie swej „krzywdy“.

Mieszkania zwolnione od opłat na fundusz pracy

Zgodnie z art. 26 ustawy o Funduszu Pracy, od opłat na ten Fundusz zwolnione są mieszkania 1- i 2-izbowe. W związku z tem ministerstwo skarbu wyjaśniło, że przez mieszkania jednoizbowe w rozumieniu art. 26 ustawy o Funduszu Pracy uważać należy sensu stricto mieszkania o jednej izbie mieszkalnej, bądź też o jednej izbie wyposażonej w piec kuchenny, za dwuizbowe zaś jedno mieszkanie i osobnej kuchni, bądź o dwóch izbach mieszkalnych bez kuchni.

W kwestji ściągania opłat od czynszu z mieszkań służbowych, udzielonych pracownikom bezpłatnie, ministerstwo skarbu wyjaśniło, że w art. 26 ustawy brak jest podstaw prawnych do obciążenia ich na rzecz Funduszu Pracy.

1.734 981 członków Ubezpieczalni Społecznych

Według ostatnich obliczeń Izby Ubezpieczeń Społecznych, liczba ubezpieczonych w ubezpieczalniach społecznych na terenie całego kraju wynosiła 1.734.981 osób, w tem 1.457.493 robotników i 277.488 pracowników umysłowych. Ubezpieczeni ci zgłoszeni zostali przez 395.377 zakładów pracy.

Przed ratuszem w St. Louis

O szalonym rozwoju ruchu samochodowego w Ameryce świadczy powyższe zdjęcie przedstawiające w dzień powszedni plac przed ratuszem w St. Louis zasiany wprost samochodami.

Wilno i Wileńszczyzna w okowach mrozu

CIEŻKIE CHWILE KOMUNIKACJI MIĘDZYMIASTOWEJ.

Wobec fali silnych mrozów frekwencja w autobusach komunikacji między-miastowej spadła w zastraszający sposób. Na niektórych liniach cieszących się mniejszym powodzeniem zawieszono komunikację, względnie zmniejszono ją do minimum.

Komunikują nam, że na drodze między Kozłowszczyzną a Niewiarowiczami jeden z autobusów wskutek zamrznienia chłodnicy musiał stanąć w polu na kilka godzin. Niektórzy pasażerowie piechotą udali się w dalszą drogę.

OPÓZNIENIE POCIĄGU WARSZAWSKIEGO.

Wezór ranny pociąg osobowy z Warszawy przybył do Wilna z kilkugodzinnym opóźnieniem.

KAWIARNIE I LOKALE ROZRYWKOWE SWIECĄ PUSTKAMI.

Kawiarnie i lokale rozrywkowe notują znaczny spadek frekwencji. Fakt ten niewątpliwie tłumaczy się dużymi mrozami, które odstraszały od wychodzenia z ciepłego domu.

OGNISKA, BEZROBOTNI.

W ciągu dnia wczesniejszego w całym ciągu w różnych punktach miasta rozpalono ogniska, cieszące się dużym powodzeniem ze strony przechodniów.

Z kominów domów wlatują gęste kłęby dymów. Są jednak rodziny — bezrobotni, których nie stać na opał. Władze miejskie winny jak najszybciej znaleźć środki przyjęcia im z pomocą.

—o(—o—

J Wittlin odznaczony za przekład Odysei

Zarząd polskiego Pen-clubu na posiedzeniu z dnia 4 b. m. przyznał swą nagrodę za najwybitniejszą pracę w zakresie przekładów z języków obcych Józefowi Wittlinowi za przekład „Odysei“.

Autor „Hymnów“ pracował nad swą wersją eposu Homera siedem lat, poświęcając temu dziełu ogrom energii twórczej i staranności.

W toku dyskusji omawiano kandydatury pp. Stanisława Miłaszewskiego, Juliana Twirna, Edwarda Boye'go, Stanisława Kuszelewskiej, Marji Godlewskiej i Witolda Hulowicza. Laureatami Pen-clubu w poprzednich latach byli pp. Aniela Zagórska i Boy-Zeleński. Nagroda wynosi 1.000 zł.

Studja nad zagadnieniem robót publicznych

Ministerstwo spraw wewnętrznych wysłało ostatnio do wszystkich wojewodów ankietę w sprawie robót publicznych. Ankietę ta stoi w związku z uchwałą zapadłą na 76 sesji Rady Ligi Narodów, postanawiającą przeprowadzenie stałych studiów międzynarodowych nad zagadnieniami ogólnymi robót publicznych. — Ankietę ta zawiera pytania, dotyczące opisu ogólnego głównych robót publicznych, metod administracyjnych, zastosowanych przy wykonywaniu robót, odpowiednich przepisów prawnych i głównych sposobów finansowania tych robót; oszacowanie przez przemysł krajowy lub zagraniczny, na robociznę i świadczenia społeczne, jak również ocenę ze strony rządu wyników osiągniętych z wykonanych robót publicznych i wpływ ich na ożywienie działalności ekonomicznej i przemysłowej i na stan bezrobocia.

Spis poległych, zmarłych i zaginionych żołnierzy

Międzynarodowy Komitet Czerwonych Krzyży w Genewie podał do wiadomości Czerwonych Krzyży wszystkich państw, że w Polsce ukazała się publikacja Wojskowego Biura Historycznego, zawierająca nazwiska poległych, zmarłych i zaginionych żołnierzy polskich w czasie wojny 1918—1920. Publikacja ta opracowana została na podstawie materiałów i archiwów Polskiego Czerwonego Krzyża.

Spis zawiera 47.055 nazwisk poległych i 54.069 nazwisk zaginionych. Wśród poległych znajduje się 40 nazwisk kobiet, w tem 15 pielęgniarek.

KOREPETYCYJ, LEKCYJ
w zakresie od I—VIII klasy gimnazjum, ze wszystkich przedmiotów, (specjalność: polski, matematyka i fizyka) udziela były nauczyciel gimnazjum. Warunki skromne. Postępy w nauce i wyniki pod gwarancją. Łaskawe zgłoszenia: Wilno, ul. Królewska 7/2, m. 18.

KURJER SPORTOWY

WOJCICKI SKAKAŁ W ZAKOPANEM.

W Zakopanem startował w konkursie skoków narciarskich na Krokwi doskonały zawodnik WKS. Śmigły E. Wójcicki, który zajął w ogólnej punktacji na 40 narciarzy 13 miejsce. Jest to bardzo zaszczytny wynik, gdyż w konkursie brali udział wszyscy najlepsi narciarze Polski.

Wójcicki miał skoki długości 33 i 32 mtr.

ZIMOWE LEKKOATLETYCZNE MISTRZOSTWA POLSKI.

Zimowe lekkoatletyczne mistrzostwa Polski odbędą się w Przemyślu w dn. 2 i 3 lutego rb. Program zawodów obejmuje: Biegi na 50 m, 100 m, 200 m, 400 m, 800 m, 1500 m, 3 km, 5 km, 10 km, 20 km, 50 m, przez płotki pań i panów, sztafety pań 4 razy 50 m., sztafety panów 6 razy 50 m., następnie skoki w dal pań i panów, skoki w dal z miejsca pań, skoki wzwyż pań i panów, rzuty kulą pań i panów oraz tyczka panów.

WYPADEK SONJI HENIE.

Słynna mistrzyni świata w jeździe figurowej Sonja Henie podczas treningu upadła i zwichnęła rękę i przez pewien czas nie będzie mogła wziąć udziału w zawodach sportowych.

KANADA MA TYLKO 20.000 LEKKOATLETÓW.

Ze statystyki lekkoatletycznego związku kanadyjskiego okazuje się, że Kanada posiada obecnie 20.538 czynnych lekkoatletów. Najważniejszym ośrodkiem sportu lekkoatletycznego kraju jest Ontario, liczące 5600 zawodników.

LAWINA ZASYPAŁA DWÓCH NARCIARZY ANGIELSKICH.

Dwaj narciarze angielscy John Howard i Franklin Armstrong, którzy przed kilku dniami wyruszyli na wycieczkę narciarską w okolicy Oetzthal (Austria) zaskoczeni zostali przez lawinę śnieżną, która ich zepchnęła w przepaść. Ratownicy drużyny znalazły zwłoki Howarda, natomiast ciała jego towarzysza dotychczas nie znaleziono.

Jutro rozpoczynają się wielkie zawody młodzieży szkolnej

Jutro na ślizgawce Parku Sportowego o godz. 12 rozpoczyna się wielkie zawody sportowe młodzieży szkolnej, przybyłej z całej Polski.

Jutrzejszy turniej hokejowy rozpocznie się o godz. 12. W programie turnieju są następujące spotkania: Brześć — Wilno, Lublin — Lwów, Łuck — Poznań, Śląsk — Warszawa, Brześć — Kraków, Lublin — Wilno, Lwów — Śląsk, Łuck — Warszawa, Poznań — Wilno, Kraków — Lublin.

Mecz hokejowy

W Warszawie odbyły się pierwsze mecze o mistrzostwo hokejowe stolicy. — Na zdjęciu — moment z meczu AZS. — Skra, który zakończył się wynikiem 3:2 na korzyść AZS.

Wieści i obrazki z kraju

Wilejka

— **Zmiana na stanowisku prezesa Rady Powiatowej BBWR** Dotychczasowy długoletni prezes Rady Powiatowej B. W. R. p. Ludwik Żołądkiewicz, jako naczelnik Urzędu Skarbowego przeniesiony został służbowo do Głębokiego. Wobec tego powstała kwestja obsadzenia stanowiska prezesa Rady. Na odbytym ostatnio posiedzeniu członków Rady Powiatowej BBWR postanowiono funkcje te powierzyć p. Janowi Myślińskiemu, pierwszemu wiceprezowi.

— **Wybory do Wydziału Powiatowego i komisji specjalnych.** Dnia 21 grudnia 1934 roku odbyły się wybory do Wydziału Powiatowego i Komisji wydziałowych. Została zgłoszona jedna lista, mianowicie BBWR. Obeszło się więc bez niecelowych walk wyborczych. Obecny skład wydziału jest następujący: Kuncewicz Władysław, Dziewaciun Wiktor, Siwiec Karol, Gąsiewski Mieczysław, Kozieł-Poklewska Józefa i Stankiewicz Adam. Nazwiska te są znane w powiecie i rokuja wydatną pracę tego ważnego ciała samorządowego.

— **NASZA „ŻYWA GAZETKA”,** robi coraz większe postępy i rozszerza swój zasięg, przez wyjazdy do wsi i miasteczek. Nie licząc wyjazdów poprzednich, odbyła się znów gazetka w miasteczku Wojstom, gdzie przed liczną zebraną publicznością, oprócz autorów miejscowych wypowiedział referat gospodarzy ze swadą i humorem znany na terenie Wileńszczyzny działacz społeczny, piastujący stanowisko Inspektora Organ. gospodarstw w Wileńskiej Izbie Rolniczej p. B. Smolenkow.

— **Prace budżetowe.** W ciągu grudnia na terenie gmin pow. wilejskiego, odbyły się budżetowe zebrania rad gminnych. W związku z tem zaznaczyć należy całkowite ze strony radnych gmin zrozumienie dla potrzeb gmin i powiatu. Zauważyć się też daje wśród radnych troska o rozwój rolnictwa, co znalazło wyraz w uchwaleniu dotacji na prenumeratę pism rolniczych dla gromad wiejskich, na kupno sprzętu do wyprawy lnu i t. p.

P. insp. Antych Kazimierz czuwał nad przebiegiem zebrań i korygował uchybienia prawne. W wielu gminach na zebraniach budżetowych był obecny p. Starosta, udzielając swiatłych rad, doświadczonemu gospodarza powiatu.

— **Gwiazdka dla dzieci.** Staraniem Pocztowego Przynosiennika Wojskowego odbyła się w Wilejce choinka dla dzieci urzędników i funkcjonariuszów int. urzędu pocztowego. Impreza ta wywołała prawdziwy entuzjazm wśród młodocianych uczestników uroczystości. Pięknie ubrana choinka, liczne niespodzianki widowiskowe, jak ognie sztuczne, chóralny śpiew koled i inne atrakcje złożyły się na estetyczną całość. L. W. D.

Kościeniewicze

— **WĘDROWNA ŻEŃSKA SZKOŁA ROLN.** 6 stycznia o godz. 14 w obecności p. Starosty powiatowego w Wilejce, p. Inspektora Szkolnego, liczne zebranych gości i miejscowej ludności odbyła się uroczystość zakończenia kursu I wędrownej szkoły rolniczej żeńskiej w Kościeniewiczach. Wystawa prac dziewczynek poślugała oko oglądających doskonale prezentującymi się smakolykami, oraz pracami z dziedziny robótek i krawieczyzny. A więc upieczony kurak, ciasta, zimne przekąski, makatki, firanki, laufferki, bielizna męska i damska samodzielnie wykonana przez dziewczynki pod dozorem pań, kierujących pracą zespołu, dają rękojmię, że praktyczne wiadomości, nabyte w ciągu 3-ech miesięcznego kursu przez absolwentki należyte zostaną zastosowane w życiu. Inspektor Szkolny, p. Agronom rejonowy, p. Drozdowska — kierowniczka szkoły, oraz p. Krupow Wl. wskazywali na potrzebę zdobywania wiedzy rolniczej przez ludność Ziemi Wileńskiej i potrzebę szerzenia jej w środowiskach z których dziewczynki pochodzą. Uczestnicząc w przyszłości wzorowem gospodyniami, dobrymi matkami, przodownicami wsi i obywatelkami.

Później odbyło się przedstawienie z zabawą taneczną na cele wycieczki użeczenie do Wilna. Przedstawienie zaszczylił swą obecnością goście z Wilejki.

— **DZIELNI STRZELCY.** Tegoż dnia o godz.

18,25 przybył z Dolhinowa do Kościeniewicz zespół 6 strzelców, biorących udział w rajdzie Strzeleckim Druja — Okopy św. Trójcy. Zespół przybył w formie bardzo dobrej pomimo niesprzyjających warunków atmosferycznych: — zbyt cienka warstwa śniegu, mróz dochodzący do 24 stopni i wiatr plw-wsch.; kilku strzelców miało odmrożone paluszki. Po posiłku strzelcy udali się na zabawę taneczną do szkoły rolniczej. Towarzyszy strzelcom w drodze p. Wołoszkiewicz — Powiatowy Kontendant Strzelca w Wilejce. O godz. 9 dnia następnego nastąpił odmarsz zespołu Strzeleckiego z Kościeniewicz. by odbyć kolejny odcinek trasy.

Brasław

— **Oplatek Ogniska OMP.** 6 stycznia rb. od był się oplatek Ogniska OMP. w Brasławiu. W oplatku oprócz członków Ogniska wzięli udział kurator Ogniska, instruktor oświaty pozaszkolnej, pow. instruktor pożarnictwa, wiceprezes Oddziału Zw. Strzeleckiego i starszy Cechu Rzemieślników Chrześcijan. Nastrój był bardzo serdeczny i miły.

Należy zaznaczyć że Ognisko OMP. zaczęło na wchodzić w orbitę życia społecznego i jest nadzieja, że wkrótce nie będzie martwą organizacją, jak to było doniedawna.

— **Choinka dla biednych dzieci.** 6 stycznia w Brasławiu odbyła się choinka dla biednych dzieci, urządzona staraniem Związku Pracy

Obywatelskiej Kobiet przy poparciu przez niek. 10re stowarzyszenia i osoby prywatne.

Członkinie ZPOK. obdarowały 150 najbiedniejszych dzieci podarunkami.

Godne podziwu były spiewy i tańce trzech letnich dzieciaków z przedszkola, które po raz pierwszy wystąpiły jako „artyści”.

— **POŻAR.** We wsi Puczkiniński, gm. brasławskiej, spalił się dom mieszkalny i zabudowania gospodarcze, należące do Matula Michała i Matula Klemensa. Straty wynoszą 730 zł. Przyczyną pożaru narazie nie ustalono.

Postawy

— **SMIERĆ W BÓJCE.** W czasie bójki na odbywającej się zabawie we wsi Aloski — Duża, gm. woropajewskiej, został ugodzony nożem Si kora Cezary, ze wsi Aloski — Małe, który natychmiast zmarł.

O zabójstwo podejrzany jest Sikora Arkadiusz, którego policja zaareztowała.

Święciany

— **SPŁONEŁY ZBIORY.**

We wsi Sinkiszki, gm. Żukojnie, spaliła się stodoła z słanem i zbożem, należąca do Matuszewicza Franciszka.

Straty wynoszą 770 zł. Wobec silnego wiatru ogień przerzucił się na sąsiednie zabudowania Kozanina Józefa i zniszczył je wraz ze zbożem. Poszkodowany oblicza straty na 850 zł. — Pożar powstał wskutek zaproszenia ognia przez Matuszewicza Franciszka.

Głębokie

— **ZAPALNIKI Z CZASÓW WOJNY SIEJĄ KALECTWA.** We wsi Siomki, gm. pliskiej, 9-letni mieszkaniec tejże wsi Siemczonek Jan, bawiąc się znalezionym zapalnikiem od pocisku artyleryjskiego spowodował wybuch, wskutek czego doznał rozszarpania prawej ręki oraz zranienia czola i oka.

Młodszy brat Siemczonka, 4-letni Sergejusz, który był obecny przy wybuchu, został także zraniony.

Choroby na Wileńszczyźnie

W okresie od 23 grudnia do 31 grudnia roku ub. włącznie zanotowano w województwie wileńskim 12 wypadków zachorowań na dur brzuszny (w tem jeden wypadek śmiertelny), 21 na dur płamisty, 26 wypadków płonicy, 21 błonicy (w tem 3 śmiertelne), 64 odry, 6 róży, 7 krztuśca, 2 zakażenia poługowego, 7 wypadków gruźlicy otwartej (wszystkie zakończone zgonem). — 139 jagliak, 1 ospówka.

Teatr muzyczny „LUTNIA”

Występy Janiny Kulczyckiej

Dziś o godz. 8-iej wiecz.

FIJOLEK z MONTMARTRE

Prywatne życie ministrów

Na lewo angielski minister rolnictwa Lord Londonderry z lady Mary Stuart (na prawo) i jej córka jako aktorzy teatru amatorskiego. Na prawo japoński minister sprawiedliwości myje głowę u swego fryzjera.

JERZY MARJUSZ TAYLOR

39

Na Czerwonej Przełęczu

— Co takiego? W którym roku? — zagadnął nawpółprzymtomnie Brachwicz, jakby budząc się ze snu.

Władek Bujny udzielił mu wyjaśnienia tonem nawszkroś pedagogicznym:

— Według chronologii staroruskiej od stworzenia świata, mój drogi. W tłumaczeniu na język dzisiejszy będzie to rok 1205 po Narodzeniu Chrystusa.

Brachwicz roześmiał się nagle, a młody farmakolog spojrział nań wzrokiem pełnym zdumienia i lekkiej urazy.

— Dlaczego się śmiesz?

— Ach, nie zwracaj na to uwagi — uspokoił go Brachwicz, wciąż się uśmiechając. — Czuję już, że ten dokument ma dla nas bardzo doniosłe znaczenie. Ale wybacz. Wyobraziłem sobie w tej chwili ciebie, stojącego za ladą apteki i jedną ręką mieszającego lekarstwa, a drugą wertującego stare inkunabuły. Nie gniewaj się, przejacielu.

Roześmiał się znowu, a Poskrobko zawtórował mu natychmiast niskim basowym śmiechem. Poważny nastrój, jaki starał się wywołać posiadacz kroniki czerwieca Swetozara, nie mógł się jakoś ustalić.

I Władek Bujny zmarmotniał widocznie.

— Zamiłowanie do zabytków piśmiennictwa odziedziczyłem po ojcu — odpowiedział z wolna. — Z jego biblioteki, która w naszym rodzinnym Drohobyczu uważana jest za osobliwość, przywożłem sobie do Lwowa kilka takich białych kruków. W wolnych

chwilach odcyfrowuję je i tłumaczę. Ten przełożyłem również...

Było widoczne, że młodzieniec wzdryga się przed posiadaniem go o zainteresowania wyłącznie związane z zawodem, któremu miał się oddać. Brachwicz więc ukrył dalsze zdziwienie nad temi odkrytymi wypadkowo zamiłowaniem przyjacielu i poprosił go o odczytanie przekładu, zapewniając autora, że woli skorzystać z gotowej i zapewne dobrej pracy, niż sylabizować trudny dlań do zrozumienia oryginał, czem, oczywiście, pogłaskał mile ambicję tłumacza.

Przekład brzmiał:

W roku 6713 smutek wielki padł na całą Rusz od Gór Uherskich aż po modry Don. Skończyło się one sławne panowanie. Stary dąb Rurykowy uronił jeszcze jedną gałąź najdorodniejszą, najwięcej zieloną. Książę Roman syn Mściława padł w lackiej ziemi, przebiły lacką włócznią. Polowcy, Litwa i Jadzwingi — wszystkie szczepy pohańskie, których karki uginaty się pod ciężarem żelaznej prawicy chrobrego księcia, mogły odtąd spokojnie knuć swe najazdy grabieżcze. Już nie wstanie Roman. Nie obudzi się sokół jasny. Nie zabrzmi nigdy więcej jego róg bojowy.

Owlur był przyczyną tego wielkiego nieszczęścia. Niechaj o tem wiedzą wszyscy. Owlur Romana i jego drużynę chobrą zaprowadził na pole śmierci.

Przed wyprawą do ziemi lackiej, dokąd zwały go posły lackiego księcia Władysława, aby szedł mu z pomocą na innego lackiego księcia Leszka, co tantemu wydał bogaty stolec krakowski, zasięgał Roman Rady przez wróżbę i wróżba wypadła pomyślnie.

Owlur — pohany Polowczyn, czarownik i planetnik, którego Roman wraz z wielkimi skarbami zabrał chanowi Szarokanowi po zwycięstwie nad jego

hordami, hen daleko, gdzie szumią fale słonego morza, Owlur wróżył dlań, obrzucając błotem swego obrzydliwego bałwana. Stał ten bałwan kamienny w rowie, który otacza zamek kniaziowski w Haliczu. Stał tam, schowany, aby swym widokiem bezecnym nie budził zgorznienia w dobrych chrześcijanach.

Do tego zatem rowu zaprowadził Owlur jasnego księcia Romana i dziesięciu z drużyny kniaziowskiej, aby mieć świadków, że zdradliwe jego usta powiedzą tylko prawdę. Tam, uderzywszy czołem trzykrotnie przed swym wstrętnym bałwanem, począł ciskać nań mokrą ziemię, belkocząc przytem swym przeklętym językiem jakieś niezrozumiałe dla uczciwego ucha zaklęcia, a potem oglądał go troskliwie i powiedział:

— Nie ja to mówię. Przez usta moje przemawia do ciebie, kniaziu Romanie, wielki bóg wiatrów. A mówi tak oto: jak ziemia zalepiła oczy memu posągowi, tak oślepną od blasku hełmów i pancerzy twej drużyny oczy lackiego Leszka. I, jak ubłocily się nogi mego posągu, tak po same kolana ubłocą się nogi dziesięciu tysięcy lackich rycerzy, gdy zaprzęzeni do plugów będą orali twe pola, Romanie.

Powiedział to, zakręcił się w miejscu niby tur pijany od szal-zieła i zawył wilczym głosem: „Urrr! Urrr! Urrr! Zwycięstwo”, jak to czynią Polowcy, uderzając zniemacka na chobre wojska chrześcijańskie.

A było już wtedy ciemno. Słońce zaszło. Na niebo wypłynął księżyc biały i zaczęły połyskiwać gwiazdy. I tak się zdarzyło, że w chwili, gdy ten przeklęty zdradliwy czarownik polowiecki wył o zwycięstwo, oderwała się od firmamentu i opadła największa gwiazda a w ślad za nią potoczyła się druga i trzecia i dziesiąta. Cały deszcz. I jednocześnie, choć nie było na niebie ani chmur, ani żadnego obłoczka, uderzył piorun i zahuczał grzmot przeciągły.

(D. c. n.)

Sesja Rady Wojewódzkiej

29 stycznia r. o godz. 10 rano w dużej sali konferencyjnej Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie odbędzie się doroczna sprawozdawcza sesja Wileńskiej Rady Wojewódzkiej.

Ociemniali dziękują wilnianom

Otrzymałmśmy ze Zw. Ociemniałych Żołnierzy R. P. następujący list z prośbą o zamieszczenie:

W czasie kilkunastoletniej działalności Związku Ociemniałych Żołnierzy R. P. staraliśmy się zawsze nawiązywać kontakt ze społeczeństwem, czerpiąc od tegoż siły żywotne do dalszej pracy i mówiąc równocześnie społeczeństwu o naszym życiu i o wszelkich przejawach naszej pracy.

Uważając kontakt ze społeczeństwem za jeden z najważniejszych celów naszej pracy, urządzaliśmy nasze zjazdy w różnych miastach Rzeczypospolitej Polskiej gdyż Zjazd jest najlepszą i najwięcej wiążącą ze społeczeństwem formą wzajemnego zbliżenia się. Z prawdziwym zadowoleniem możemy stwierdzić, że każde miasto polskie okazywało dla nas, ociemniałych żołnierzy, wiele serca, życzliwości i gościnności.

Gdy jednak nasze najświeższe wspomnienia zwracają nasze serca i umysły ku Wilnu, to wówczas ogarnia nas już nie tylko zadowolenie, lecz olbrzymia radość i szczęście, gdyż Wilno i jego mieszkańcy, w dniu 8 grudnia 1934 r., to chyba największa skarbnica miłości i wdzięczności, jakie społeczeństwo okazać może ociemniałym uczestnikom walk o Niepodległość.

Przepiękny i wspaniały przebieg Zjazdu, to nie tylko jednodniowy sukces, to zadziwzgrnięcie i wzmocnienie trwałych więzów umiłowania Wilna, jakie każdy polski ociemniały żołnierz w sercu swoim przechowuje. — Toteż my, ociemniały żołnierze, przesyłamy wszystkim członkom Komitetu Honorowego i Komitetu Wykonawczego Zjazdu Ociemniałych Żołnierzy, jak również wszystkim mieszkańcom Wilna, nasze jak najserdeczniejsze podziękowanie wraz z zapewnieniem, że cześć i miłość dla Wilna wśród wszystkich rodaków szerzyć i pogłębiać będziemy.

Tych kilka krótkich, lecz szczerych słów żołnierskiej podziękacji, niechaj będą tym skromnym z naszej strony zadośćuczynieniem dla wszystkich tych osób, które brały udział w naszym Zjeździe i które pracą swoją do świetności tego zjazdu się przyczyniły.

ZARZĄD GŁÓWNY

Związku Ociemniałych Żołnierzy RP.

Prezes E. Wagner, mjr. W., poseł na Sejm Sekretarz K. Mroziński, Skarbnik K. Mroczkiewicz.

— Gdzie się spotkamy 12-go wieczorem?

— Oczywiście, na jubileuszu p. Wollejki a Pohulance.

Są wydawcy...

Onegdaj redaktor odpowiedzialny „Expressu Wileńskiego“ 78-letni Aleksander Bejrzymiski został osadzony w areszcie Stefaniskim na przeciąg 10 dni wskutek nieopłacenia grzywny pieniężnej w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych, na którą skazano go za przestępstwo prasowe — t. j. za umieszczenie w piśmie swem nie prawdziwej wiadomości.

2 tygodnie aresztu za dzką manifestację antysemitką

Wezorem odbyła się w Starostwie Grodzkiem rozprawa w trybie karno-administracyjnym przeciwko Władysławowi Wiśniewskiemu, uczniowi Warsztatów Samochodowych Forda, który w dniu 10 listopada roku zeszłego rzucił do sklepu Chajęta przy ulicy Dąbrowskiego 5 butelkę napełnioną rozżarionym karbidem. Wiśniewski skazany został na dwa tygodnie bezwzględniego aresztu.

Wiśniewski jest członkiem Koła Młodych Stronnictwa Narodowego. Rzucenie butelki było manifestacją antysemitką w rocznicę śmierci studenta Wacławskiego w czasie pamiętnych zajęć z roku 1931.

Harakiri w hotelu „Grand“

„Pech“ emerytowanego policjanta

Wezorem około godz. 10,30 w hotelu „Grand“ przy ul. Trockiej 2 rozegrał się dramat samobójczy.

Numerowy przechodzący korytarzem posłyszał z pokoju zajmowanego przez przybyłego onegdaj do hotelu gościa z Sosnowia jakiegoś podejrzanego szmery. Zajrzał do pokoju. Lokator leżał w kółku w kałuży krwi z nożem sterczącym w brzuchu.

Niezwłocznie zaalarmowano pogotowie ratunkowe, które przewiozło desperata do szpitala ży-

dowskiego. Okazał się nim emerytowany policjant Julian Szłaja z Sosnowia lat 37.

W drodze do szpitala desperat zeznał, że już po raz trzeci usiłuje pozbawić się życia, lecz przesładuje go jakiś dziwny „pech“.

Po raz pierwszy, gdy strzelał do siebie z rewolweru w skroń, rewolwer zaciął się i kula utkwiła w łufie. Po raz drugi udał się do łazienki, gdzie przeciął sobie na obu rękach żyły. — Uratowano go. Szłaja wyraził obawę, że i tym razem nie uda mu się umrzeć. (c).

KRONIKA

Srdoza	Dziś: Marjanny
9	Jutro: Pawła Pust.
Styczeń	Wschód słońca — godz. 7 m. 38
	Zachód słońca — godz. 3 m. 04

Spostrzeżenia Zakładu Meteorologii U. S. B. w Wilnie z dnia 8/1 — 1935 roku.

Ciśnienie 784
Temp. średnia —18
Temp. najwyższa —14
Temp. najniższa —22
Opad —
Wiatr: połudn.
Tend. bar.: bez zmian dostrzegalnych
Uwagi: pogodnie

Przepowiednia pogody w-g PIM'a:

W zachodnich dzielnicach Polski pochmurno z rozpozodzeniami w ciągu dnia. Poza tem pogodnie.
Temperatura bez zmian.
Umiarkowane wiatry z południo-wschodu i wschodu.

MIEJSKA

— **Komisat Rozbudowy.** Dowiadujemy się, że w najbliższym czasie magistrat zamierza zwołać posiedzenie Komitetu Rozbudowy. Na porządku dziennym znajdzie się sprawa przydziału kontyngentu kredytów budowlanych na rok 1935.

Jak wiadomo, przy podziale kredytów Wilnu przyznano zaledwie 285.000 złotych. Suma ta w żadnym wypadku nie może zaspokoić minimalnych nawet potrzeb budowlanych miasta. W związku z tem należy się należeć z interwencją Komitetu Rozbudowy na terenie miarodajnych władz centralnych.

— **Plan regulacyjny Wilna.** Prace przygotowane do sporządzenia planu regulacyjnego miasta Wilna postępują w szybkim tempie naprzód. Całokształt prac spoczywa w fachowych rękach inż. Wałickiego. Olbrzymia większość pomiarów została już sporządzona. Ostatecznego zakończenia prac oczekiwać należy z końcem bieżącego roku.

PRASOWA

— **Konfiskata.** Starostwo Grodzkie skonfiskowało wczorajszy numer „Dziennika Wileńskiego“ za wiadomość od korespondenta warszawskiego o rzekomych zamiarach utaskawienia 500 przestępców politycznych.

SPRAWY AKADEMICKIE

— **Na terenie Uniwersytetu Stefana Batorego** istnieje organizacja akademickich: polskich 52, białoruskich — 2, żydowskich — 12, rosyjskich — 2, ukraińskich 2 i jedna litewska.

SPRAWY SZKOLNE

— **Kurs higieny dla nauczycielstwa.** Kuratorium Okręgu Szkolnego Wileńskiego podaje do wiadomości, iż kurs higieny szkolnej dla nauczycielstwa szkół powszechnych odbędzie się w Wilnie w lokalu Państwowego Gimnazjum im. A. Mickiewicza w dn. 10—12 stycznia 1935 r. od godz. 9.

Wszyscy nauczyciele (lki), którzy zgłosili udział w kursie zostali na kurs przyjęci.

Z KOLEI

— **Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Wilnie** niniejszym podaje do wiadomości, iż fakty opóźniania się pociągów z powodu silnych mrozów mają miejsce na terenie dyrekcji sąsiednich.

Pociągi przychodzą na teren Dyrekcji Wileńskiej już z opóźnieniem.

Natomiast znaczącego opóźniania się pociągów odchodzących z Wilna i z innych stacyj Dyrekcji Wileńskiej nie notowano.

GOSPODARCZA

— **Ważne dla importerów pomarańcz.** Izba Przemysłowa — Handlowa w Wilnie podaje do wiadomości zainteresowanych, iż w myśl decyzji Min. Przem. i Handlu do importu pomarańczy z Hiszpanji zostały uprawnione generalnie po za przedsiębiorstwami II kat. również i przedsiębiorstwa III kat. handlowej.

Bliższych informacyj udziela Biuro Izby P. H. w Wilnie, ul. Mickiewicza 32, pokój 14.

SPRAWY ŻYDOWSKIE

— **Gmina żydowska oblicza wydatki na 656.000 złotych.** Gmina żydowska kończy obecnie prace nad sporządzeniem budżetu na rok 1935. Budżet po stronie dochodów i wydatków obliczony jest na sumę 650.000 zł. Przewidziany

deficyt w sumie 90.000 złotych z budżetu bieżącego ma być pokryty wełslami.

Gmina żydowska spodziewa się, że jeszcze w końcu bieżącego miesiąca względnie w początkach lutego projekt nowego preliminarza przelany zostanie do zatwierdzenia władzom administracyjnym.

Teatr i muzyka

— **TEATR MUZYCZNY „LUTNIA“.** Występy Janiny Kulczyckiej. „Fljolek z Montmartre“. — Dziś ukaże się po raz pierwszy po wznowieniu czarująca, melodyjna operetka Kalmana „Fijolek z Montmartre“, która ze względu na swe walory muzyczne i świetne wykonanie, cieszyła się wyjątkowym powodzeniem. W roli tyt. wystąpi J. Kulczycka, w otoczeniu: Halmirskiej, Dembrowskiej, Domosławskiego, Szczańskiego i Tatrzańskiego. Kier. muz. M. Kochanowski. W akcie 3 zespół baletowy wykona „Valse tri ste“ w układzie baletmistrza J. Ciesielskiego. Znizki ważne. Oprac. reżyserskie M. Tatrzańskiego.

— **Widwisko propagandowe „Ptasnik z Tyrolu“.** Piątkowe przedstawienie propagandowe wypełni ciesząca się wielkim powodzeniem warłociowa op. Zellera „Ptasnik z Tyrolu“ z J. Kulczycką i K. Dembrowskim na czele. Ceny propagandowe od 25 gr.

— **Uwaga!** Najbliższą nowością teatru „Lutnia“ będzie premiera operetki z muzyką J. Petersburskiego, librettem Stacha Kochanka z Ekranu“ z J. Kulczycką w roli tytułowej. Bedzie to premiera, która niewątpliwie ze względu na twórczość utalentowanych polskich autorów, wzbudzi ogólne zainteresowanie. Próby „Kochanki z Ekranu“ rozpoczęły się pod kierunkiem reżysera M. Domosławskiego i kapelmistrza M. Kochanowskiego.

— **TEATR MIEJSKI POHULANKA.** Dziś w środę dnia 9 stycznia o godz. 8 wiecz. „Rozkosz na Dziewczyzna“ — arcywesoła, przemiła komedia w 3 aktach Gavault'a w przeróbce Juliana Tuwima.

— **Jutro 10 stycznia Wil.** Teatr Objazdowy gra w Baranowieczach.

— **Jubileusz Leona Wollejki.** W sobotę dnia 12 stycznia br. dla uczczenia 25-letniej pracy sceniczej Leona Wollejki — odbędzie się jubileuszowe przedstawienie komedji w 3 aktach G. K. Chesterlona p. t. „Magja“, w przekładzie W. Horzycy. Jubilat odtworzy jedną z głównych ról w sztuce. Bilety już są do nabycia w kasie zamawiając w Lutni. Ceny miejsc zwyczajne. Ku pony i znizki — nieważne.

— **W piątek dnia 11 stycznia** odbędzie się przedstawienie świetnej komedji muzycznej — „Rozkoszna Dziewczyzna“ zakupione przez Komendę Miasta i Polski Biały Krąg. Bilety już są do nabycia codziennie od 19 do 12 w Kasynie Garnizonowym. Pozostałe bilety do nabycia w dniu przedstawienia w Kasie Teatru Pohulanka.

— **Uwaga!** Teatr Miejski na Pohulance wydaje codziennie 10 biletów bezpłatnie dla bezrobotnych. Zgłaszać się do administracji od g. 7 wiecz.

— **Wileński Teatr Objazdowy** — gra dziś 9 stycznia w Nieświeżu — wyborną współczesną komedję w 3-eh aktach W. Lichtenberga p. t. „Mecz Matżeński“.

— **Jutro, w czwartek** dnia 10 stycznia o g. 8 w. „Rozkoszna dziewczyna“

Uzupełnienie

We wczorajszej recenzji z „Szalonej Dzwle czyny“ przez niepojęte rozlartgnięcie recenzenta zostało opuszczone nazwisko p. Stachowiczówny. Spieszmy zapewnić czytelników, że bardzo mile i odpowiednio odegrała i odśpiewała swoją rolę dostojując się do charakteru całości. Tem uzupełniając recenzję z wesołej komedji muz. cznej zachęcam do jej oglądania. Hro.

Pomarańcze w Wilnie

po 30 — 35 gr.

Odbyla się wczoraj w Starostwie Grodzkiem konferencja z przedstawicielami hurtowników i detalistów owocowych, na której omawiano sprawę cen na owoce południowe, zwłaszcza pomarańcze i mandarynki, w związku z obniżeniem cła od tych owoców. Notowane dotychczas ceny wynoszą w Wilnie za pomarańcze od 30 do 35 gr., za mandarynki od 28 do 30 gr. za sztukę.

Sensacyjny napad na bank w Budapeszcie

W Budapeszcie przed kilku dniami miał miejsce niezwykle zuchwały napad bandytów na filję Pester Ungarische Commercial - Bank. Trzej zamaskowani bandyci z rewolwerami wpaśli do banku w celach rabunku. Jednemu z urzędników banku udało się zaalarmować policję, wywiązała się strzelanina, w czasie której padł trupem jeden z urzędników.

Na ilustracji — zamordowany urzędnik Banja.

Czemu zmniejszono płace robotnikom garbarskim?

Przytaczając w artykule p. t. „Bezrobocie jednak się zmniejsza“ (na str 3) wskaźniki robotniko - godzin podaliśmy, że w przemyśle garbarskim wskaźnik ten wynosi 100.

Nasrwa to pewne refleksje do trwającego u nas już od przeszło miesiąca strajku w garbarniach. Przemysłowcy garbarscy chcą zniżyć płace robotnicze, mimo to, że w roku ubiegłym przemysł garbarski miał okres nadzwyczajnej konjunktury. Żadna gałęź przemysłu nie osiągnęła tego stopnia produkcji, co przemysł garbarski. Osiągnięcie wskaźnika 100 robotniko - godzin świadczy o tem, że przemysł pracował „całą parą“ i doszedł do wytwórczości roku 1928

Zmniejszenie plac roboczych w okresie tak pomyślnej konjunktury naprawdę nie ma żadnego uzasadnienia.

Giełda zbożowo-towarowa i lniarska w Wilnie

z dnia 8 stycznia 1935 r.

Ceny za towar średniej handlowej jakości, parrytet Wilno, ziemniaki — w ładunkach wagonowych, mąka i otręby — w mniejsz. ilości. w złotych za 1 q (100 kg)

Z y t o	I standart 700 g/l	14.50	15.—
	II „ „ 670 „	12.75	13.25
Pszemica	I „ 745 „	18.25	—
	II „ 720 „	16.50	17.—
Owiec	I „ 490 „	13.—	13.50
	II „ 470 „	12.—	12.50
Jęczmień	I „ 655 „ (kasz.)	15.50	16.—
	II „ 625 „	14.75	15.25
Mąka pszenna gatunek	I—C	28.75	29.25
	II—E	25.—	25.25
	II—G	21.25	—
	III—A	17.—	17.50
	III—B	12.—	12.50
	żytnia do 55%	23.50	—
	do 65%	19.50	20.50
	sukowa	15.—	15.50
	razowa	15.50	16.—
	do 82% (typ wojsk.)	17.50	—
S i a n o		6.—	6.50
S ł o m a		3.50	4.—
Siemię lniane b. 90% f-co st. załad.		45.50	46.50
Len czesany Horodziej basis I sk 303 10		2340.—	2380.—
Targanice gat. I		1140.—	1180.—
Len czesany Wolozyn basis I		1560.—	1600.00—
„ Młoty sk. 216.50		1470.—	1.1—
„ Trąby za 1000 kg.		1560.—	1600.—
„ Horodziej		1720.—	1760.—

Ceny nabiału i jaj w Wilnie

według notowań Związku Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich, Oddział w Wilnie, Końska 12. Dnia 8.1.

Masło za 1 kg. w zł. Wyborowe 2.30 (hurt), 2.60 (detal). Stołowe 2.10 (hurt), 2.40 (detal). Solone 2.10 (hurt), 2.40 (detal). Sery w zł. Nowogródzki 2.30 (hurt), 2.80 (detal). Lechicki 2.00 (hurt), 2.40 (detal). Litewski 1.0 (hurt), 2.00 (detal). Jaja: Nr. 1 7.80 za 60 szt., 0.14 za 1 szt., Nr. 2 7.20 za 60 szt., 0.13 za 1 szt., Nr. 3 6.80 za 60 szt., 0.12 za 1 szt.

